Nr. 23
6 juni 1959
VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS
van de Rebellenclub

De gevaarlijke reus

Reeds enkele keren tijdens ons verblijf op Sumatra hadden wij bericht gekregen, dat er een troep olifanten in de buurt was. Het was een van onze vurigste wensen om een kudde van de geweldige dieren eens van dichtbij te kunnen gadeslaan; na elk bericht trokken wij er dus haastig op uit, maar wij waren telkens te laat. De olifanten waren dan vertrokken, verdwenen in de reusachtige oerwouden van Sumatra. Alleen aan grote hopen mest en omvergerukte boompjes konden wij dan zien, dat de reuzen van de wildernis er inderdaad geweest waren.

In Afrika houden olifanten zich in de vlakte op, maar de Sumatraanse dikhuid leeft voornamelijk in de dichte bossen; daar is het zeer moeilijk om dicht bij een kudde olifanten te komen. Terwijl de troep graast, zijn er altijd enkele dieren die de wacht houden. Een oude wijfjesolifant geeft meestal de weg van de kudde aan, maar de echte leider van de troep is een mannetjesolifant, een zogenaamde bul; telkens heft hij zijn slurf omhoog om te onderzoeken of de wind de reuk van vijanden meebrengt, en met de reusachtige oren vangt hij elk verdacht geluid op. En hoe groot en sterk ze ook zijn, wanneer er mensen naderen, trekken de dikhuiden zich liever terug in de veilige beschutting van het oerwoud. Wanneer zij een zogenaamd olifantenpad volgen, hoort men ze bijna niet; maar wanneer de troep reuzen zich dwars door het bos een weg baant en jonge boompjes onder de zware poten vermorzelt, dan veroorzaakt een vlucht een oorverdovend lawaai.

De heerser van de kudde is dus een machtige bul. Denkt echter een mannetje in de troep, dat hij sterk genoeg is, dan daagt hij de leider uit en volgt een vreselijk gevecht. Het eindigt dikwijls met de dood van een der strijdenden. Maar ontwijkt een van hen de dood door zich terug te trekken en de kudde te verlaten, dan wordt hij zeer gevaarlijk. Verbitterd trekt de eenzame bul nu door de rimboe. Ieder mens die zijn pad kruist, wordt aangevallen. Soms trekt de woesteling de dorpen binnen, trekt de daken van de hutten of loopt ze eenvoudig omver, vangt de weglopende inwoners met zijn lange slurf en smakt de ongelukkigen tegen de grond.

Onze ontmoeting met zo'n eenzame reus dateert uit de tijd, dat wij de telefoonleidingen van Djambi naar Moeara Tembesi controleerden. Die draden liepen op lange palen langs de groene muur van de wildernis. Geregeld traden storingen op. Meestal waren apen de schuld. Die speelse dieren slingerden vrolijk aan de draden, met het gevolg, dat de lijnen hopeloos verward raakten en wij moesten uitrukken om de storing op te heffen.

Op een ochtend werden we opgeroepen voor een zeer ernstige storing. Het was duidelijk, dat de draden waren vernield. Wij gingen onmiddellijk op pad en ongeveer vijftig kilometer van Djambi vonden wij de oorzaak van de storing. Drie palen lagen omver en waren ongeveer een meter boven de grond afge-

Telkens heft hij zijn slurf omhoog om te onderzoeken of de wind de reuk van vijanden meebrengt.

DE OPLOSSING

WIE HEEFT ER HONDERD GEVONDEN?

Ziezo, iedereen is klaar met eieren zoeken, iedereen is klaar met eieren tellen en iedereen heeft ons geschreven, hoeveel eieren hij heeft opgespoord. Zoals wij hebben afgesproken, moest de oplossing van onze eierenprijsvraag op z'n laatst op 31 mei in ons bezit zijn. Wij kunnen nu dus bekendmaken hoeveel eieren er verborgen waren, hoe dikwijls in het eierenverhaal *ei* voorkwam.

Wie heeft honderd als uitkomst gekregen? Sjors had namelijk honderd eieren in het verhaal verstopt. Wie ons dus per briefkaart als oplossing *honderd eieren* heeft gestuurd, behoort tot de goede oplossers. Wie van die goede oplossers een prijs krijgt, wordt door verloting uitgemaakt. De namen van de gelukkigen zullen wij zo gauw mogelijk bekendmaken. Maar vergeet niet, er komen duizenden en duizenden briefkaarten binnen! Die moeten wij allemaal nakijken, dat is heus niet in één dag gebeurd.

Dus: nog even geduld.

EI ei EI EI ei EI

Met geweldige snelheid fietsend trachtte de man de woesteling vóór te blijven.

knapt. Nadat wij de auto hadden geparkeerd en de leidingen naderden, brachten een hoop olifantemest en diepe sporen in de berm ons op een vermoeden. Olifanten!

Plotseling viel mijn oog op een grijs rotsblok, dat in het oerwoud opdoemde en waar ik enige beweging in dacht te zien. Het was maar een lichte beweging geweest. Terwijl mijn gezellen beweerden, dat de olifant gewoon zijn reuzenschedel tegen de palen had gezet, waardoor ze afknapten als lucifershoutjes, zag ik iets heen en weer zwaaien. Wat daar in de wildernis zichtbaar was, was het achterlijf van een olifant, wiens staart hem had verraden.

De gebeurtenissen volgden elkaar snel op. Er kwam een man voorbij de schuilplaats van het ondier. Hij fietste kalmpjes langs de grauwe rots, maar deze kwam toen onmiddellijk tot leven. Met een wilde beweging wierp de olifant zich op de weg. Het was een geweldig dier met slagtanden van bijna anderhalve meter lang. De slurf omhoog, de oren wijduit en luid trompetterend, achtervolgde het monster de gillende wielrijder. Met geweldige snelheid fietsend trachtte de man de woesteling vóór te blijven. Elk ogenblik verwachtten wij, dat de lange slurf de ongelukkige van het zadel zou sleuren. Doch de man vloog kriskras over het pad en kon op die manier de reus ontwijken.

Ondertussen was de wilde jacht ons groepje genaderd en ontdekte de olifant de geparkeerde auto. Onmiddellijk staakte hij de achtervolging en leek hij aanstalten te maken de auto te vermorzelen. Maar plots draaide de massieve gedaante zich om en verdween in het dichte oerwoud.

Wij hebben die dag ijverig aan de reparatie gewerkt, doch hadden voortdurend een man met een karabijn op wacht staan. Onverwacht immers kon het oerwoud zich openen en het ondier te voorschijn stormen. Maar wij hebben de gevreesde reus niet meer gezien.

H. W.

VAN DE EIERENPRIJSVRAAG

Op hun fiets reden Riet, Freddie, Ineke en kleine Hein naar oma's huisje in de Reigerstraat. Ze mochten paaseieren komen rapen. Het was koud buiten, want het had die nacht geijzeld. Maar er was weinig dat hen deerde, immers met hun windjacks en gebreide sjaals konden ze in elk geval tegen een stootje.

„Zijn we er nu eindelijk?" vroeg Freddie ineens, nadat ze een tijdje zwijgend hadden doorgereden.

„Aan 't eind van deze laan begint de Reigerstraat," wist kleine Hein te vertellen.

„'k Heb er niet 't minste idee van, hoeveel eieren er deze keer verstopt zijn en of we ieder ei mogen houden en mee naar huis mogen nemen," merkte Ineke in één adem op.

„We zullen wel afwachten," zei Riet verstandig.

Oma, voor wie ieder bezoek — óók dat van haar kleinkinderen — feitelijk de enige gezelligheid betekende, stond in de voorkamer bij het raam op de uitkijk, net als anders wanneer ze iemand verwachtte. Ineke zag haar het eerst en galmde: „In naam der wet, maak open de deur!"

Toen ze in de kamer waren gekomen, zei oma geheimzinnig: „Luisteren jullie eens, kinderen. Vanmorgen zag ik 'n haasje in de tuin rondhuppelen en even later ontdekte ik, dat ie een mandje in beide voorpoten droeg. De kleine indringer was een poosje ijverig bezig en daarna verdween ie ineens. Begrijpen jullie iets van dat vreemde gedoe? Ik niet!"

Aan de vrolijkheid die in oma's ogen twinkelde, had de slimme Ineke intussen gemerkt, dat grootmoeder hen een beetje in de maling nam.

„Dat was de paashaas natuurlijk!" riep ze impulsief.

„Die is gekomen om eieren te verstoppen," vulde Heintje snel aan.

„Hè, ik zit al te popelen, oma," vleide Ineke.

„Ja, mogen we zoeken?" riepen ze in koor.

Nu kon oma niet langer weigeren. „Jullie proberen mij te verleiden en te beïnvloeden," lachte ze. „Ik wilde eigenlijk eerst nog iets over die paashaas vertellen, maar als jullie in het eieren zoeken méér geïnteresseerd zijn. . ."

„'t Kan allebei, oma," zei Riet.

Met algemene instemming en opgewektheid gingen oma en haar kleinkinderen naar de ingang van de tuin.

„Ik had zó gedacht," opperde oma. „Als jullie je nu eens verspreiden, dan bereiken jullie het snelst wat je wilt. De meisjes zoeken de zijkanten af; Hein en Freddie in het grasveldje. Ik wil wel een kleinigheidje verklappen. Tussen de aardbeien en de prei heb ik zelf al enkele eieren gevonden; één ervan was een beetje ingedeukt. Jullie mogen niet in het schuurtje inbreken, want er is toch niets te vinden. Op de vijver ligt weer een dun laagje ijs; daar mogen jullie niet op lopen, hoor!"

Even later waren Riet en Ineke ijverig tussen de keien van het rotsperkje aan het zoeken. Toen Heintje juichend met het eerste ei voor de dag kwam, zei Freddie: „Ik heb zo'n weeïg gevoel in mijn maag. Mag ik het opeten?"

De hele verdere middag zochten ze in de tuin en eindelijk hadden ze in elk geheim holletje de verstopte eieren gevonden. De oogst was geen kleine; in het totaal raapten ze 100 paaseieren!

KANSAS KID

DE HELD VAN HET WILDE WESTEN

KANSAS HAASTTE ZICH OP LUCKY NAAR DE STAD. EEN HALF UURTJE LATER KWAM DE ZIEKE TOT BEWUSTZIJN EN BEGON TE STAMELEN.

IK MOET U WAT ZEGGEN... IK GELOOF DAT IK...: U BENT NIET RIJK... IK WIL U...

U MOET NIET PRATEN. STRAKS KOMT DE DOKTER. RUSTIG BLIJVEN...

IK KAN NIET OP HEM WACHTEN...: WIL JE MIJN ZADELTAS HALEN?...: BELANGRIJK...: VLUG...

JA ZEKER, DADELIJK.

TOEN RICKY DE ZADELTAS GEBRACHT HAD, HAALDE DE ZIEKE ER EEN GROTE KLOMP GOUDERTS UIT.

IK BEN JOE HOGAN... HIER, DAT IS VOOR JOU... GOED BEKIJKEN... PAS OP LARKIN...

MAAR IK... DAT KAN IK NIET AANNEMEN. U KUNT HET ZELF WEL GOED GEBRUIKEN. STRAKS KOMT MIJN VRIEND MET DE DOKTER TERUG.

NEE, DE DOKTER KAN MIJ NIET MEER HELPEN. IK VOEL 'T ... HIER, NEEM 'T AAN...

GOUD... IK...

DE DOKTER KOMT TE LAAT, RICKY. HIJ IS DOOD... DE ARME MAN.

ARME STAKKER! IS DAT VOOR ONS? MOEDER, HET IS ÉCHT EEN KLOMP GOUD!

TOEN KANSAS KID TERUGKWAM MET DE DOKTER, VERWIJDERDE DEZE DE KOGEL UIT DE WONDE. HIJ BEKEEK HET STUKJE LOOD SCHERP EN NAUWKEURIG.

DAT IS EEN KOGEL DIE HIER IN DE BUURT NIET GEBRUIKT WORDT. BEWAAR HEM GOED, KANSAS, HIJ KAN LATER TE PAS KOMEN...

Brabo

DE WAGEN-MENNER

INTUSSEN HAD BRABO EEN MES UIT ZIJN ZAK GEHAALD, WAARNA HIJ ZICH MET ENKELE SNELLE BEWEGINGEN UIT HET NET BEVRIJDDE.
ZE WETEN NIET, DAT IK KAN ZWEMMEN ALS EEN RAT.

DE GLADIATOREN DOKEN IN HET WATER OM BRABO TE ZOEKEN.
WE MOETEN DIE KNAAP BOVEN WATER HALEN!
MISSCHIEN KAN HIJ NIET ZWEMMEN OF ZIT HIJ VAST IN HET NET.

EENMAAL UIT HET NET ZWOM BRABO ONDER WATER MET KRACHTIGE SLAGEN NAAR HET ANDERE EIND VAN DE VIJVER.
IK BEN ONTKOMEN EN IK HEB DE ZWEEP NOG STEEDS! NU SNEL TERUG NAAR DE STALLEN!

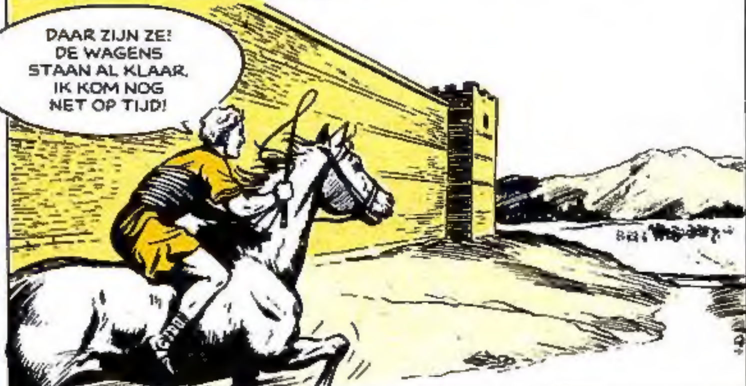

TE LAAT BESEFTEN DE GLADIATOREN, DAT DE JONGE WAGENMENNER HUN TE VLUG AF GEWEEST WAS.
BEDANKT VOOR DE ZWEEP - EN VOOR HET SPELLETJE. VAARWEL!
DIE JONGEN HEEFT ONS LELIJK BEET.
DAT WAS KNAP WERK! IK HOOP DAT HIJ DE RENNEN WINT.

MAAR TOEN BRABO DE STALLEN BINNENRENDE, DEED HIJ EEN ONPRETTIGE ONTDEKKING...
HOLA, WAAR ZIJN ZE ALLEMAAL? WAAR ZIJN DE PAARDEN EN DE WAGENMENNERS?
DIE ZIJN AL LANG VERTROKKEN. NAAR DE STADSPOORTEN! JE BENT TE LAAT!

IK MOET ER ONMIDDELLIJK HEEN. LEEN ME DAT PAARD, DAN BEN IK NOG OP TIJD OP DE RENBAAN.

JE KUNT HET PAARD NEMEN, MAAR DAN ZUL JE ALS DE WIND MOETEN RIJDEN!

SPOEDIG GALOPPEERDE BRABO ALS EEN WERVELWIND DOOR DE STRATEN VAN POLEMA.
IK MAG DE KANS NIET MISSEN OM DE WITTE HENGSTEN VAN DE SENATOR TE RIJDEN...

EINDELIJK HAD BRABO DE STADSPOORTEN ACHTER ZICH GELATEN, MAAR OP DAT MOMENT ZAG HIJ...
DAAR ZIJN ZE! DE WAGENS STAAN AL KLAAR. IK KOM NOG NET OP TIJD!

De bloedrobijn van Taj Mahal

II

door Herm. Mathesen

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE: *Het echtpaar Nigg en hun zoon Albert zijn met de journalist Louis Frison op weg naar de robijnmijnen van Birma, waarover zij willen schrijven. In het vliegtuig reist ook mee Din Mahmud Sabisthari, directeur van de mijnen.*

Dacoits," had mijnheer Frison gezegd. Hij had ernaar geraden. Maar hij had goed geraden.

„Dacoits, wat zijn dat?" vroeg Albert.

„Ssst," deed mijnheer Frison, nu op zijn beurt geheimzinnig. En nauwelijks verstaanbaar liet hij erop volgen: „Rovers. Bergbewoners. . ."

„O," zei Albert een beetje sip. Hij vroeg zich af waarom „bergbewoners" ook „rovers" zouden zijn en als die kerels daar als rovers bekend stonden, hoe het dan kwam, dat ze rustig rondwandelden en in een vliegtuig reisden.

Pas later zou hij vernemen, dat men in het binnenland van Birma banger is voor de „dacoits" dan voor de politie, daar deze benden heel het land terroriseren. En hoe zou men hen gevangen kunnen nemen? Er zijn geen bewijzen tegen hen aan te voeren. Zij treden altijd in benden op en zijn alleen strafbaar, wanneer zij op heter daad betrapt worden. En dat gebeurt praktisch nooit. De dacoit zou alleen in handen van de justitie kunnen vallen door verraad. Maar verraden doen ze elkaar nooit. Daarop hebben ze gezworen en de dacoit, die het wagen zou een van zijn kameraden te verraden, zou al heel gauw langs de weg aan een boom hangen.

Nauwelijks waren de dacoits in het vliegtuig gestapt of het toestel taxiede over de startbaan om even later op te stijgen. Na een halve minuut was het al van de grond.

De avond viel. De zon was bloedrood en wierp zijn gloed door de ruiten in de cabine en bescheen de gezichten van de reizigers. Het drietal, dat het laatst was ingestapt, had helemaal vooraan, vlak bij Din Mahmud Sabisthari, een plaatsje gevonden. Zij zaten aan de zijkant en daar de zon recht in hun gezicht scheen, leek het wel of er een geheimzinnig vuur in hun ogen brandde.

Het brommen en ronken van het vliegtuig gaf mijnheer Frison gelegenheid Albert nog iets naders over die dacoits te vertellen.

„Het openbaar gezag, dat hoofdzakelijk in Rangoon zetelt, staat machteloos tegenover deze benden. Zij vallen de dorpen aan, plunderen alles leeg en steken de huizen in brand. Het gebeurt weleens dat ze alle inwoners van een dorp doden en zich daarna terugtrekken in de bergen. De daders blijven onbekend. Het vreemde is, dat het volk uit de dorpen in het binnenland de dacoits niet alleen vreest, maar ook een soort eerbied voor hen koestert: men beschouwt hen als een soort helden en geeft hoog op over hun daden. Het is daar bijvoorbeeld helemaal geen schande een dacoit in de familie te hebben. Integendeel."

Al die mededelingen van mijnheer Frison waren niet bepaald geschikt om Albert en zijn moeder gerust te stellen. Toen de zon achter de bergen verdween, gleed de rode gloed van de gezichten der dacoits. Ze zagen er nu, vond Albert, nog veel onheilspellender uit. Het licht van de kleine lampjes, die een wanhopige poging deden de cabine te verlichten, glansde op de holsters van de revolvers, die waren ingelegd met ivoor en zilver. Een der kerels had een dolk in zijn broekspijp steken. De greep van de dolk scheen wel zuiver goud en er glansde een rode steen op, die niets anders dan een robijn kon zijn. Arthur Nigg, die ook het zijne van de mannen dacht, begreep dat de man er niet eerlijk was aangekomen.

Twee van de dacoits hadden de ogen gesloten en dit stelde Albert een weinig gerust. Ze sliepen. Zo leek het tenminste. De derde echter — die met de dolk — hield onophoudelijk de blik op Din Mahmud Sabisthari gevestigd en zo nu en dan keek hij ook naar de jongen, die naast de oosterling zat.

Ook Din Mahmud was ingeslapen. Zijn

hoofd hing enigszins weggezakt opzij. De jongen naast hem was klaar wakker en probeerde de tijd te verdrijven met nieuwsgierig rond te kijken. Net als Albert las hij de kaarten die men op de wanden van de cabine had geprikt. Daarop stond in Birmaans en Engels: „Verboden gevogelte en vee los te laten." En: „Gebruik uw zakdoek als ge uw neus snuit." Dus ongeveer net als de bordjes in Europa, waarop staat: „Niet spuwen". Hier schenen die kaarten niet veel uit te werken. Geen der inlandse reizigers vond het nodig zich eraan te storen. Een geitje, dat in het middenpad losliep, besnuffelde een mand met pluimvee en de twee boeren en boerinnen schuin achter Albert schenen nog nooit van een zakdoek gehoord te hebben, ze vonden het veel praktischer duim en wijsvinger te gebruiken. In tegenstelling tot de meeste Birmanen, die zich zeer zindelijk gedragen en kleden, zag dit viertal er zó vies, zó bemorst uit, dat Albert onwillekeurig het gezicht afwendde en er de voorkeur aan gaf naar buiten te turen.

Diep beneden hem werd het wolkendek door het witte maanlicht helder beschenen en daarboven stonden de sterren te stralen in een lucht als van donkerblauw fluweel. Opeens — klaarblijkelijk veranderde het toestel van koers — zag hij in de verte wit besneeuwde toppen boven de wolken uitsteken. Gletsjers. Zij straalden licht uit, alsof het reusachtige briljanten waren.

Twee passagiers vlak achter Albert begonnen fluisterend ruzie met elkaar te maken. Wat ze precies zeiden kon Albert door het ronken van de machine niet verstaan, maar het scheen erover te gaan of de toppen in de verte van het Khasiagebergte of, nog verder weg, van de Himalaya waren.

„Kintsjintsjinga," hoorde hij een van beiden zeggen. Hij wist dat deze berg niet ver van de Mount Everest verwijderd lag. Hij kon zich echter niet voorstellen, dat men op zó grote afstand de toppen ervan zou kunnen zien: minstens duizend kilometer!. . .

Opeens kreeg Albert een vreemd voorgevoel. Hij fronste de wenkbrauwen. Er klopte iets niet. Als ze naar Mandalay vlogen, kon hij noch de toppen zien van het Khasiagebergte nóch die van de Kintsjintsjinga. Die moesten aan de andere kant liggen. Maar wat wist hij van navigatie af? Misschien hield deze koersverandering verband met windstromingen of met toppen, die moesten worden vermeden. Langzamerhand was de stilte in de cabine teruggekeerd. Men hoorde enkel het snurken van de boeren.

Plotseling klonk een stem door de stilte: „Boy!"

Din Mahmud was wakker geworden en had dorst. „Boy!" Hij had een harde, rauwe en onaangename stem. Het ging om de boy, maar heel het vliegtuig was in rep en roer. Het viel meneer Nigg op dat een van de dacoits grijnsde. De beide anderen openden één oog en keken wat er aan de hand was. Toen de boy niet direct verscheen, werd Din Mahmud rood als een biet en begon hij te razen. Neen, een gemakkelijk mannetje was hij zeker niet en meneer Nigg vroeg zich af of hij altijd zo met zijn personeel omging. Omdat Din Mahmud in het slecht verlichte vliegtuig met zijn zwarte bril niet veel kon zien, rukte hij het dikke hoornen montuur van zijn hoofd en keek achterom. Zijn blik, vlammend van boosheid, bleef op meneer en mevrouw Nigg gevestigd, alsof het hun schuld was dat de boy nog niet was verschenen. Klaarblijkelijk zat die in zijn keukentje te slapen.

Din Mahmud had last van zijn maag. Hij wenste bronwater en scheen zonder bronwater geen minuut meer te kunnen leven. Het was duidelijk, dat deze man, eigenaar van een der grootste mijnen van de wereld, bovendien een der rijkste mannen ter wereld, gewend was op zijn wenken bediend te worden. Hij gedroeg zich als een verwende kleine jongen. Zijn zoon trachtte papa te kalmeren, pakte hem bij de mouw en zei: „Hij komt wel. U maakt iedereen wakker." Blijkbaar kon Din Mahmud van zijn zoon wel het een en ander velen, anders zou hij hem, in de woedende bui waarin hij verkeerde, al lang een draai om de oren hebben gegeven. „Ik zal de boy gaan halen," stelde de jongen voor.

Toen de jongen voorbijkwam, had Albert een goede gelegenheid hem eens aan te kijken. Geschikte kerel, dacht hij, lijkt op de Ambonnese jongens die ik het vorig jaar in Rotterdam heb leren kennen. Albert keek zijn vader van terzijde aan: die had een glimlach op zijn gezicht, niettegenstaande Din Mahmud het oog voortdurend op hem gericht hield. Albert kende dat van zijn vader. Hij liet zich door niemand op zijn kop zitten. Arthur Nigg kon onder dergelijke omstandigheden de grootste onverschilligheid aan de dag leggen. Als oorlogscorrespondent en ook na de oorlog had hij heel wat rare snuiters leren kennen. Hij liet zich niet door een oosterse meneer — hoe rijk dan ook — van zijn stuk brengen. Wel vroeg hij zich in stilte af: Wat moet die kerel van me?

Gelukkig, daar kwam de boy al aanhollen, gevolgd door de zoon van Din Mahmud. Hij begon onder het gaan al buigingen te maken en gleed daarbij uit over een bananeschil; gelukkig kon Albert hem nog bijtijds grijpen.

„Weet je wie ik ben?" vroeg Din Mahmud met een stem zo rauw als een rasp.

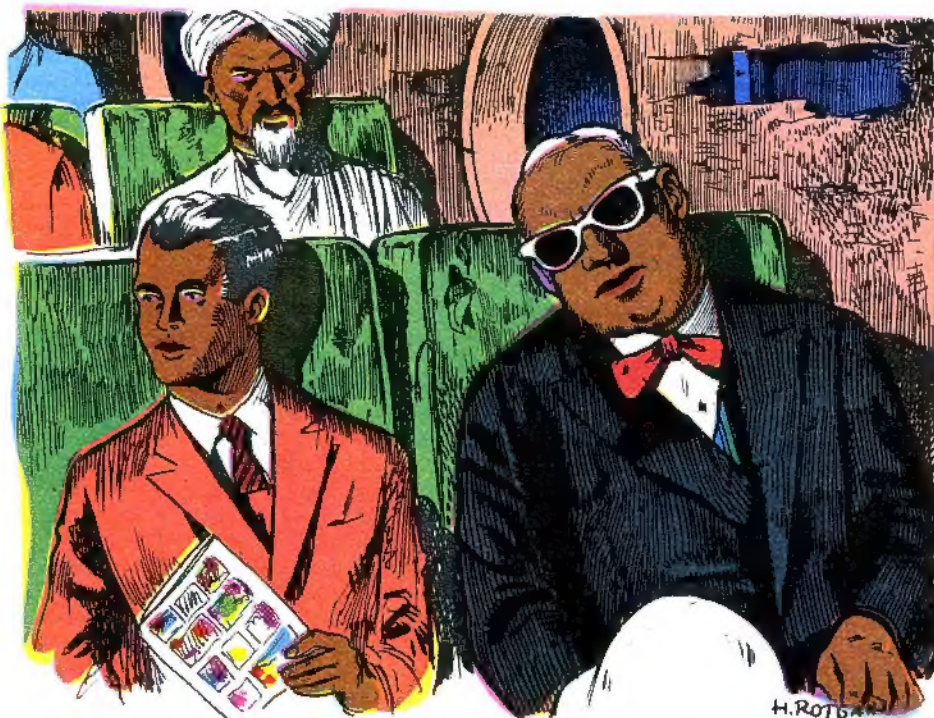
De boy stond diep gebogen voor hem met beide handen tegen de schenen gedrukt, zoals men in het oosten doet om een vorst eer te bewijzen.

„Ja, heer."

Iedere Birmaan kende Din Mahmud Sabisthari: een van de beide bazen van de robijnmijn, een man, nog machtiger dan een koning.

„Mooi," zei de potentaat, „ik zal mij over je bij de directie van de luchtvaartmaatschappij beklagen."

Als Din Mahmud een doodvonnis over hem had geveld, had de jongen niet erger kunnen schrikken. Hij had tranen in de

Ook Din Mahmud was ingeslapen. Zijn hoofd hing enigszins weggezakt opzij.

ogen, vouwde de handen voor de borst en stamelde: „Vergeving, heer. . . genade!" Toen Din Mahmud dit verzoek negeerde, liep hij als een geslagen hond naar zijn hokje. Plotseling kwam Din Mahmud overeind en hij leek nu zo groot en zwaar, dat Albert zich onwillekeurig afvroeg of hij het evenwicht van het vliegtuig niet verstoorde. Met zijn zwaar lichaam klauterde hij over de knieën van zijn zoon heen, wat hem heel wat inspanning kostte, en sukkelde door de middengang naar achteren. Iedereen volgde hem met de ogen. Bij Arthur Nigg bleef hij staan, keek hem met zijn grote zwarte ogen enkele ogenblikken aan en vroeg toen op bazige toon:

„Wie bent u ?"

Meneer Nigg fronste verwonderd de wenkbrauwen en vroeg toen brutaal:

„Hebt u daar belang bij ?"

Din Mahmud knikte en hield zich met beide handen aan de stoelleuningen aan weerszijden van het middenpad vast. „Zeker. Er komen hier zelden Europeanen. Of komt u uit Amerika ?"

Meneer Nigg antwoordde dat hij Europeaan was.

„Dan bent u," vervolgde de oosterling, „óf dokter óf handelaar in edelgesteenten." Terwijl hij dit zei, schudde hij het logge hoofd en hernam: „Maar handelaar bent u niet, want ik ken alle grote handelaars uit Londen, New York en uit Parijs. En de kleintjes hebben in Mogok niets te maken." De man lachte als een krokodil. Hij bedoelde: alleen grote handelaars hebben geld genoeg om robijnen te kunnen kopen.

„Aangezien u zoveel belang in mij stelt," zei Arthur Nigg droogjes, „wil ik wel. . ."

Hij kreeg niet de gelegenheid de zin af te maken. . .

Plotseling — alle reizigers voelden een schok door zich heengaan — zagen zij de lopen van vier revolvers op zich gericht.

Voor hen stonden twee dacoits. Hun ogen keken dwingend, zij hadden hun kaken stijf opeengeklemd en iedere dacoit had twee revolvers.

De derde man was in de cockpit verdwenen. . .

De schrik had blijkbaar iedereen verlamd. De eerste ogenblikken was er zelfs geen vrouw die gilde, geen mens die een vin verroerde.

Albert kreeg een raar gevoel in zijn maag. Hij hield de adem in. Wat ging er nu gebeuren ?

De dacoits keken de reizigers een voor een aan: het langst bleven hun ogen op Din Mahmud rusten.

„Stilte," zei een van hen. Het was een bevel dat zinloos was, want er heerste een doodse stilte, waarin je niets hoorde dan het brommen van de motoren en het rinkelen van een stukje ijzer of een sleuteltje dat meetrilde.

„En wee degene. . ." zei de man, „die het waagt zich te bewegen. . ."

Voor hen stonden twee dacoits en iedere dacoit had twee revolvers.

TWEEDE HOOFDSTUK

De rovers

„Wee degene, die het waagt zich te bewegen. . ." had de dacoit gezegd. Het was stellig niet bedoeld als een grapje. De kerel met de beide revolvers in de vuisten, die dit bevel geuit had, was een en al gespannen aandacht en zijn haviksogen lieten de passagiers geen ogenblik los.

Albert voelde zich vreemd opgewonden. Het begon met een soort van prik in de kruin van zijn hoofd en daarna voelde hij de rillingen langs zijn ruggegraat lopen. En toch bleef hij rustig. Héél rustig. En hij was in staat om te denken. Nooit had hij helderder kunnen denken dan op dit ogenblik. Het was of het avontuur dat hij beleefde, hem persoonlijk niet raakte.

Wat er op dat ogenblik in Din Mahmud Sabisthari omging viel moeilijk te raden. Zijn logge lichaam stond als verstijfd en alle bloed was uit zijn dikke wangen weggestroomd. Albert zag het en dacht: Net een ballon die leegloopt. Din Mahmud liet een soort gekreun horen en wilde toen naar zijn eigen plaats terugkeren. Het viel hem moeilijk zo lang te blijven staan.

„Stilstaan daar!" beval de dacoit. „Of ik schiet!" De lopen van beide revolvers waren op Din Mahmud gericht. Ondanks de spanning van het ogenblik keek Albert, zich afvragend wat er nu verder gebeuren ging, naar buiten. Hij durfde daarbij zijn hoofd nauwelijks bewegen. Toch kon hij nu de bergketen zien. Bij het zien daarvan werd hij door een vreemd gevoel bevangen. Hier zweefden ze nu, een troepje bedreigde mensen in een onmetelijke ruimte, in de nacht. Hoe klein waren zij en hoe onbeduidend was het vliegtuig onder de machtige sterrenhemel. Als er nú iets gebeurde... als de kerels zouden schieten. . . als het toestel omlaag zou storten, wat dán ? Misschien zouden ze ooit gevonden worden in de wildernis. . . Na máánden. . . En intussen zou de wereld gewoon doordraaien en alle mensen zouden gewoon hun gang gaan. . . hun krantje lezen. . . ruzie maken. . . oorlog voeren misschien en niemand zou meer aan hen denken. Zij zouden daar dan liggen, verscholen in het onbegrensde woud, ten prooi aan... ja, aan wat. . . Tijgers ? In Birma wemelt het van tijgers. Het was een van de drie grote plagen van het land. . . Tijgers. . . rovers. . . en slangen. . .

Weer keek hij naar de mannen bij de cockpit. Wat wilden zij. Geld ?. . . Of hun leven ? En weer kwam dat vreemde gevoel. . . Wat wás geld als je met de dood werd bedreigd ?. . . Dan had er nog maar één ding waarde: leven.

„Riemen vastmaken," commandeerde de dacoit.

Het duurde enkele ogenblikken voor het bevel tot de reizigers was doorgedrongen. Riemen vastmaken ? Waarom ?

„Vlug." De dacoit tikte met de loop van zijn revolver op de verchroomde stang van de lege zitplaats, waar daarstraks Din Mahmud had gezeten.

Din Mahmud had intussen zijn zelfbeheersing teruggevonden. Als oosterling, gelovend aan de onontkoombaarheid van het lot, had hij zijn kalmte herwonnen.

Albert moest zelfs erkennen, dat de man bijzondere moed toonde, toen hij vroeg.

„Wat heeft dat te betekenen?"

„We gaan landen."

„Een noodlanding?" riep een vrouwenstem achter uit het toestel en het klonk als een noodkreet. Een andere vrouw begon plotseling te gillen. Arthur Nigg was een en al spanning: zijn gedachten gingen bliksemsnel. Hij keek voorzichtig opzij naar zijn vrouw. Die zat op haar lippen te bijten en ze verfrommelde een zakdoekje tussen haar vingers. Haar blauwe ogen waren groot van verbazing, maar ze drukten geen angst uit. Gelukkig, dacht hij. Hij keek naar Albert. Ook die hield zich goed.

„Wat zullen we doen?" vroeg Frison in het Frans, opdat de dacoits hem niet zouden verstaan. Hij zat voor Arthur Nigg, maar durfde, bedreigd door de revolvers, niet omkijken.

Toch had de dacoit de Fransman verstaan. Hij gaf het antwoord, kortaf. „Niets." Aan duidelijkheid liet het niets te wensen over. „U moet afwachten."

Achter in de cabine begon zich een paniekstemming te ontwikkelen Er werd in allerlei talen geschreeuwd. Een geitje dat een van de vrouwen blijkbaar tot op dit ogenblik onder haar zitplaats verborgen had gehouden, wandelde mekkerend door de middengang. Een revolverschot knalde en het ongelukkige dier viel neer, met een kogel midden in de kop.

Zij dreigen niet alleen, dacht Arthur Nigg, die kerels kúnnen inderdaad schieten.

Het schot had zijn uitwerking niet gemist. Nu de eerste schrik voorbij was, ontstond er een gespannen stilte. Albert hield de adem in. Zijn hart klopte zó hard, dat hij dacht, dat anderen het konden horen.

En toch, écht bang was hij niet. Er was iets aan die ruwe mensen, die dacoits, dat hem geruststelde. Waarschijnlijk waren zij wel in staat wreedheden te bedrijven. Maar laf zouden ze niet zijn. Daarvoor toonden zij te veel lef

„Handen omhoog en ga zitten." Dit was voor Din Mahmud bedoeld. Een ogenblik aarzelde hij. Gewend zelf te bevelen wilde hij niet bevolen worden. Maar hij kon onder de druk van de bedreiging zijn verzet niet volhouden en sukkelde langzaam naar zijn plaats. Hij wierp een minachtende blik op de dacoits, toen hij hen rakelings passeerde.

„Riemen vast," herhaalde de dacoit

„Papa, hoort u het niet?" Dat was de jongen, die zijn vader vermaande het gebod op te volgen.

Het was Louis Frison, die de vraag waagde:

„Waar wilt u dit toestel op de grond zetten? Er is hier geen vliegveld in de buurt."

Hij kreeg geen antwoord.

En als ze straks op de begane grond stonden, wat zou er dan verder gebeuren? Arthur Nigg geloofde, dat de bandieten de reizigers zouden beroven en hen daarna aan hun lot overlaten. Deze overval was wel heel anders dan die welke de dacoits meestal uitvoerden. Hun gewoonte was een dorp te overvallen, waarbij zij zich verbeeldden een soort heilige oorlog te voeren tegen alles en nog wat. Zij, als bergbewoners, hadden immers het recht schatting van de „padden en slakken" (zo noemden ze de bewoners van cultuurgebied) te eisen?

Een der dacoits, dezelfde die daarstraks de geit had neergeschoten, liet een schril gefluit tussen zijn tanden horen. Het ging iedereen door merg en been Mevrouw Nigg rilde even. Het bleek een afgesproken teken te zijn, want er kwamen twee mannen uit de cockpit te voorschijn. Het waren een piloot en een monteur, beiden inlanders. Hun houding was onverschillig en meneer Nigg kon de indruk niet van zich afzetten, dat de bemanning van het vliegtuig met de dacoits onder een hoedje speelde. De grote vraag bleef nog steeds, wat wilden zij?

Onwillekeurig moest meneer Nigg even aan de waarschuwing van de politieman Kitto in Rangoon denken. Het was nog maar kort geleden, dat hij hem had gesproken, en toch leek er nu al een week verstreken.

„Bent u levensmoe?" had Kitto gevraagd.

Arthur Nigg begon die vraag nu te begrijpen. Was het niet verstandiger geweest zich niet in dit avontuur te wagen? In ieder geval niet zijn vrouw en zijn zoon aan de gevaren bloot te stellen? Per slot van rekening was het de schuld van Frison, die idioot die eerst beloofd had, dat Albert bij hem zou kunnen logeren

Hij zuchtte. Onzin: nakaarten hielp niet. Het ging erom het hoofd koel te houden en zo goed mogelijk uit het avontuur vandaan te komen. Hij was nog niet zo dom geweest, toen hij bezorgdheid had getoond, omdat de robijnenkoning Din Mahmud met ditzelfde vliegtuig reisde. Hij wist het uit ervaring: de gevaren van het vliegen waren dubbel groot als grote politici of zulke rijke mensen als Din zich in het toestel bevonden.

Het lag voor de hand, dat de dacoits het op Din Mahmud Sabisthari gemunt hadden. Van het ogenblik af, waarop Arthur Nigg vernomen had, dat de directeur van de mijnen zich onder de passagiers van het vliegtuig zou bevinden, was hij ongerust geweest. Zulke mensen deden beter met hun particuliere vliegtuig te reizen. Dan brachten ze zichzelf en anderen niet in gevaar.

Wordt vervolgd

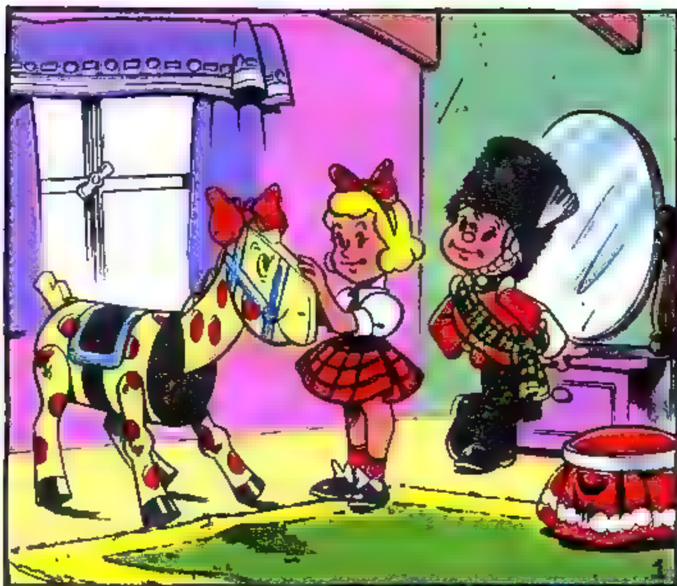

„Handen omhoog en ga zitten." Dit was voor Din Mahmud bedoeld.

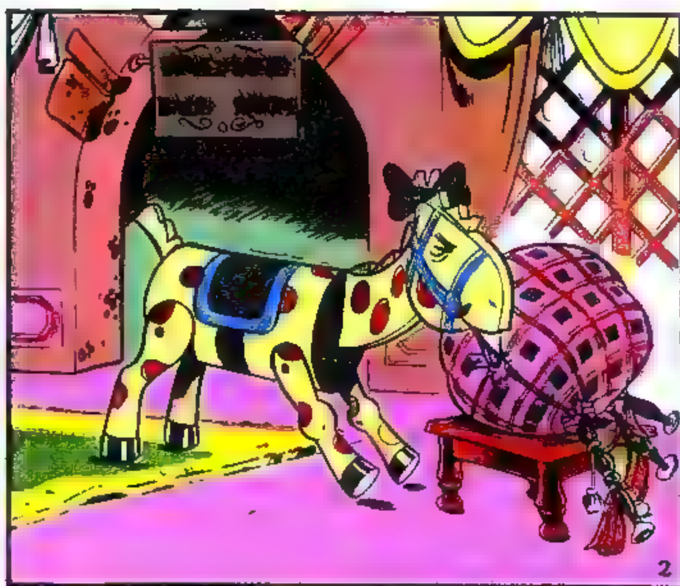

SPELEND

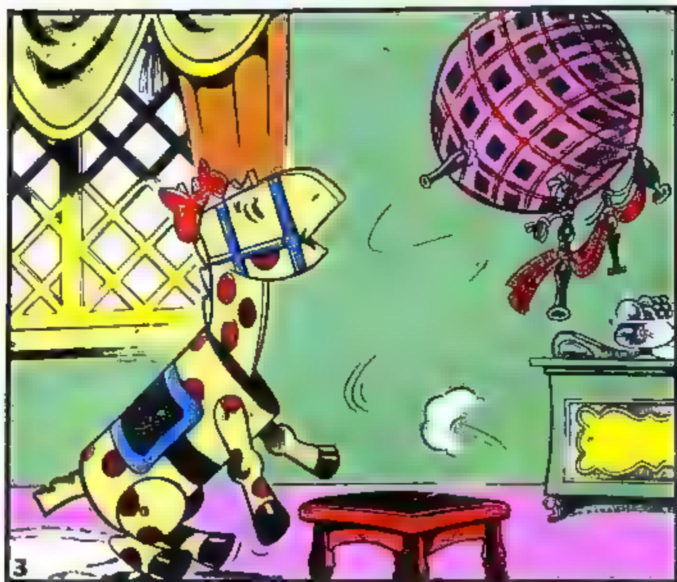

Op een dag waren Tommie, de Speelgoedsoldaat, Dollie Dimpel en Batty uitgenodigd voor Schotse volksdansen in het paleis van de koning. Dollie probeerde Batty's oren met geruite strikken te versieren. „Niemand herkent me als ik zo deftig ben," zei Batty verrukt voor de spiegel.

Toen ze in het paleis kwamen, was het feest nog niet begonnen en Batty ging overal wat rondkijken. In de danszaal zag hij een doedelzak. „Zou ik erop kunnen spelen," vroeg hij zich af en hij blies eens, maar er kwam geen geluid. Toen blies hij nog harder.

Hoe harder hij blies, hoe groter de zak werd. Tenslotte knapte de zak bijna en vloog opeens de lucht in met blaaspijpen en al. Onthutst keek Batty het ding in de lucht na. „Hoe kan dat nou," vroeg hij, „zou iemand een ballon in die doedelzak gestopt hebben?"

Hij holde achter de zwevende doedelzak aan, maar het was al te laat. Hij viel boven op een tafel waar een paar sabels lagen. PANG! Een sabel maakte een groot lek en de lucht ontsnapte sissend. Toen kwamen net Tommie en Dollie met hun vriend Sammie de Schot binnen.

SPEELGOED

„Batty, wat heb je uitgevoerd?" riep Dollie. „Niks," hinnikte Batty verlegen, „het is de ballon zijn schuld." „Domoor," zei Dollie, „nou heb je Sammies doedelzak vernield." „En ik moet voor de koning spelen," zei Sammie verslagen, terwijl hij zijn doedelzak bedroefd beetpakte.

„Weet je wat," zei Tommie, „ik weet wel raad, Sammie." Hij liep vlug naar Bulletje Ballon. „Je kunt toch nog doedelzak spelen voor de koning," zei Tommie. „Maar hoe dan?" huilde Sammie. „Huil maar niet, wacht maar af," lachte Tommie. In de verte klonk luid trompetgeschal.

„Zijne Majesteit!" riep Pogo, de lakei. „Kom mee," fluisterde Tommie en hij trok Sammie mee naar een stoel in de danszaal. „Ga jij nu op Sammies schoot zitten, Bulletje," zei Tommie. Verbaasd keek iedereen toe hoe Tommie de blaaspijpen in Bulletjes mond stak.

„Blazen!" zei Tommie. Bulletje blies en zo verving hij nu de doedelzak. Sammie begon op de blaaspijpen te spelen en op de muziek kon iedereen dansen. Het waren de prachtigste volksdansen die Speelgoedland ooit beleefd had, dank zij Bulletje Ballon en Sammie de Schot.

Captain JOKER

DE MAN DIE AAN DE BENZINELEIDING IN HET VLIEGTUIG GEKNOEID HAD, KON TIJDENS HET VERHOOR NIET ONTKENNEN. DE BEWIJZEN WAREN TE DUIDELIJK. HIJ GAF DAN OOK ALLES TOE WAT HIJ GEDAAN HAD

MIDDEN ONDER HET VERHOOR WERD ER GEKLOPT

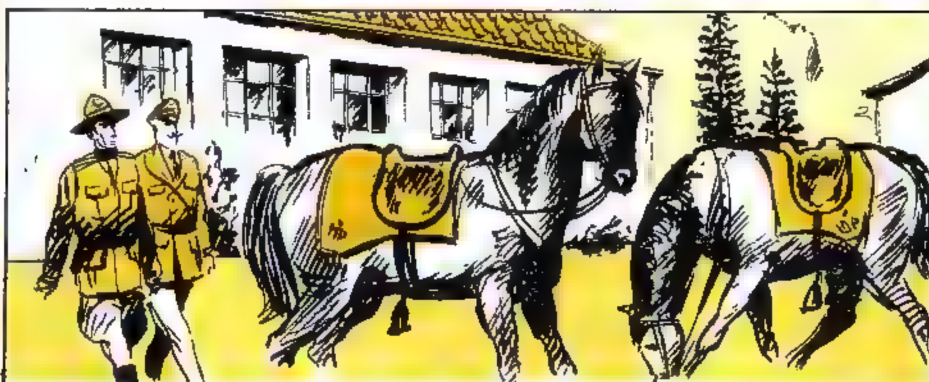
EEN ONDEROFFICIER VAN DE CANADESE BEREDEN POLITIE TRAD BINNEN. ZIJN CHEF HAD HEM EEN BRIEF MEEGEGEVEN MET HET VERZOEK AAN JOKER OM HEM TE KOMEN HELPEN BIJ DE OPLOSSING VAN EEN ZEER GEHEIMZINNIG GEVAL.

JOKERS WERK OP HET VLIEGVELD WAS AFGELOPEN, TOEN HIJ DE BRIEF GELEZEN HAD,

NAM HIJ DAN OOK AFSCHEID VAN DE COMMANDANT, DIE HEM HARTELIJK VOOR ZIJN HULP BEDANKTE

ZIJ KONDEN DADELIJK VERTREKKEN. DE ONDEROFFICIER HAD EEN PAARD VOOR JOKER MEEGEBRACHT.

DE TOCHT BRACHT HEN AL GAUW BUITEN DE BEWOONDE WERELD, HET LANDSCHAP WAS NIET ZO KAAL EN WOEST ALS DE STREEK, WAAR JOKER EEN TIJDJE GELEDEN ZIJN VREEMDE LANDING MET DE RAKET HAD GEMAAKT. LANGS SMALLE PAADJES GING DE RIT DOOR EEN BERGLANDSCHAP MET PRACHTIGE VERGEZICHTEN.

NA ENKELE UREN BEREIKTEN ZIJ EEN KLEINE POLITIEPOST, DIE AAN EEN SMALLE BERGPAS WAS GELEGEN.

DE ONDEROFFICIER BRACHT JOKER DADELIJK NAAR DE COMMANDANT

DEZE BEVOND ZICH IN EEN GROTE KAMER VAN DE POST, WAAR NOG DRIE MANNEN AANWEZIG WAREN. NA KENNISMAKING STAK DE COMMANDANT DADELIJK VAN WAL. „EEN INDIANENSTAM DIE HIER IN DE OMGEVING ALTIJD RUSTIG EN VREEDZAAM HEEFT GELEEFD IS KORTE TIJD GELEDEN VERDWENEN. VERDWENEN ZONDER ÉÉN SPOOR NA TE LATEN."

„HET KLINKT VREEMD, MAAR HET IS WAAR." DIT ZEI EEN VAN DE ANDERE MANNEN, DIE ZICH RED NOEMDE. „IK HEB BIJNA MIJN GEHELE LEVEN IN DE BERGEN EN DE BOSSEN DOORGEBRACHT EN IK HEB VEEL ERVARING ALS SPOORZOEKER,

MAAR VAN DIT GEVAL BEGRIJP IK ABSOLUUT NIETS."

AVONTUUR IN MEXICO

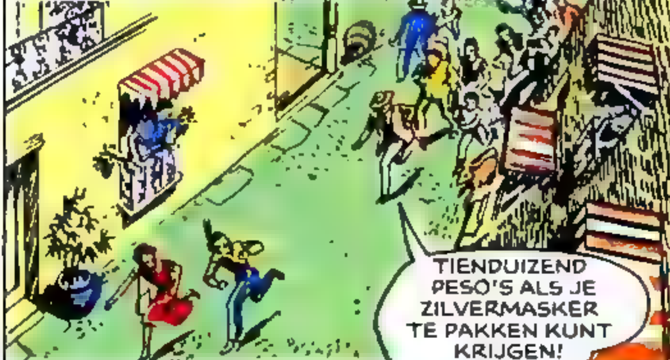
ZILVERMASKER KWAM IN ACTIE, EN EVEN LATER

EEN TON MET BLOEMEN WERD DE MANNEN VOOR DE VOETEN GESCHOPT.

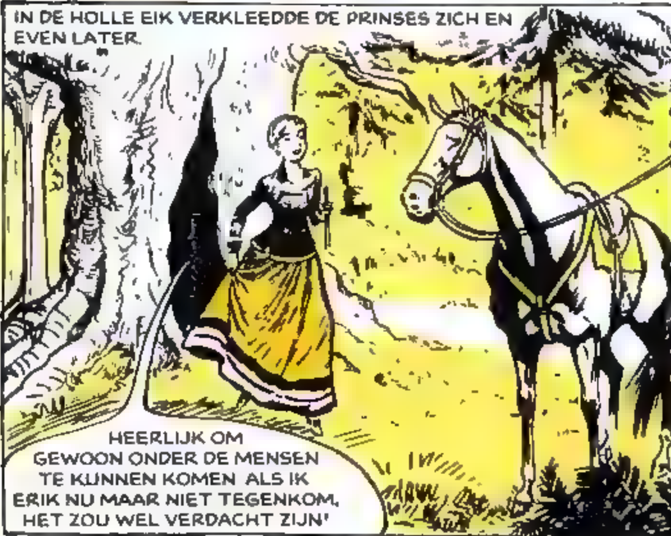
KLAUTERDEN ZE OP DE PRAALWAGEN.

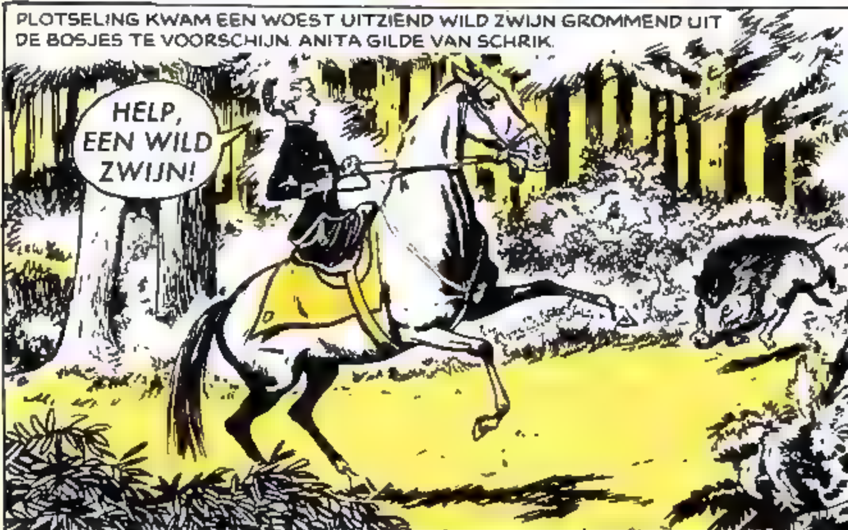
DE PRINSES EN DE HOUTVESTER

OP HETZELFDE OGENBLIK KWAMEN PRINS ERIK EN ZIJN ADJUDANT AANGEREDEN.

DE PRINSES! ZE IS VAN HET PAARD GEVALLEN EN

EEN WILD ZWIJN!

DOOR DE VAL HAD ANITA HET BEWUSTZIJN VERLOREN. DODELIJK GEVAAR BEDREIGDE HAAR

MAAR GELUKKIG HAD RUDOLF, DE HOUTVESTER, ANITA'S KREET GEHOORD

DE PRINSES! ALS IK DAT ZWIJN NIET WEGLOK, DAN

ZONDER VERDER NA TE DENKEN SPRONG RUDOLF VOOR HET ZWIJN.

ALS HET BEEST MIJ ZIET, LAAT HIJ HAAR MISSCHIEN MET RUST

VOETJE VOOR VOETJE LOKTE RUDOLF HET BEEST IN DE BOSJES, KEER OP KEER ZIJN WOEDENDE AANVALLEN AFSLAAND

OP DIE MAN ER GELUKTE HET HEM HET DIER STEEDS VERDER TE DR .VEN

EVEN LATER KWAM PRINSES ANITA B .

EEN WILD ZWIJN IK HER NNER ME VAAG VOETSTAPPEN. GEKRAAK VAN TAKKEN... EEN DAPPERE MAN LOKTE HET BEEST WEG. MAAR IK WEET NIET WIE HET WAS, IK HEB NIETS GEZIEN

GRAAF ROFFSTEIN PAKTE PRINS ERIK BIJ DE ARM

DE HOUTVESTER HEEFT HET ZWIJN WEGGELOKT, MAAR DAT HEEFT DE PRINSES NIET GEZIEN. EEN PRACHTIGE KANS VOOR J OM ALS DE HELD OP TE TREDEN, DIE HAAR HEEFT GERED

De postzegel die niet bestond

Klaar," zei Jan. Hij klapte het aardrijkskundeboek dicht. Het huiswerk zat er voor vandaag weer op. Nu kon hij aan zijn postzegelverzameling beginnen. Nog een half uur tijd voordat moeder zou roepen voor het eten. Net tijd genoeg om met zorg de nieuwe kinderserie in te plakken. Het dikke postzegelalbum had een plaatsje onder in de boekenkast gekregen. Een verzameling om trots op te zijn; hij had de meeste postzegels van alle jongens.

Jan had juist het album op tafel neergelegd, toen er gebeld werd.

„Och, Jan, kijk jij eens wie er is," zei moeder, die juist een sausje van het fornuis genomen had. Jan ging naar de erker toe, keek en maakte een gebaar van wanhoop.

„Het is de professor!"

Ook moeder keek verschrikt. Lieve help... Professor Mulleman! Als die op bezoek kwam, liep het hele huishouden in de war. Hij bleef soms uren plakken. En zij, moeder, moest al die tijd het eten warm houden. „Och, och," zuchtte ze, terwijl ze haar schortje losmaakte. Haastig liep ze de gang in en deed open.

„Dag, professor. Blij u weer eens te zien."

„Ja, ja, mevrouw Stultens, dat is al weer een weekje geleden. Ik kom toch niet ongelegen?"

Moeder was eerlijk genoeg om op deze vraag geen antwoord te geven. Ze zei:

„Mijn man is boven. Zal ik hem even roepen?"

„O nee, mevrouwtje, dat is niet nodig, ik ga wel even naar hem toe. En u hoeft niet bang te zijn. Ik ruik, dat u nog moet eten. Ik zal heel gauw weggaan."

Moeder kwam de kamer weer binnen en ging nu in een hoekje bij het raam zitten breien. Jan ging met zijn verzameling verder

Beiden keken verwonderd op toen ze nauwelijks tien minuten later boven gestommel hoorden. Ging de professor nu al weg? Zou hij voor deze keer woord hebben gehouden? Ja... een minuut later ging de kamerdeur open en trad professor Mulleman op mevrouw Stultens toe. „Mevrouw, ik kom afscheid van u nemen. De eerste tijd hebt u geen last meer van mij. Volgende week ga ik op reis. Naar Rome, om er lezingen te houden."

Mevrouw Stultens was opgestaan. „Naar Rome...? Hè, ik wou dat ik met u mee mocht."

„En ik ook," zei Jan, terwijl hij de professor een hand gaf. Deze had echter zijn blik op het postzegelalbum laten vallen. Omdat hij zelf een hartstochtelijk verzamelaar was, begonnen zijn ogen te schitteren. „Je verzamelt postzegels, zie ik. Mooi. Ik zal uit Italië een paar voor je meebrengen. Laat je verzameling eens kijken..."

Jan kreeg een kleur. Hij had een mooie verzameling, nou ja, maar vergeleken bij een verzameling zoals de professor wel zou hebben, was het kinderwerk, dacht hij.

Hoeveel postzegels hebt u? wilde Jan vragen, maar hij slikte zijn woorden in, omdat professor Mulleman opeens zo raar deed. Het grote hoofd wiebelde op het dunne halsje heen en weer en de ogen puilden uit zijn hoofd. De eerste bladzijde van het album, Frankrijk, lag voor hem open. Een postzegel, helemaal boven aan het blad, hield zijn aandacht gevangen. Zijn lippen gingen op en neer alsof hij in stilte iets mompelde.

„Dat is de Ceres van 1849," bromde hij, „maar dat kán niet... Dat kán niet..."

Vader, moeder en Jan keken alle drie verbaasd toe. Jan wist wel dat het een oude Franse postzegel was, maar hij dacht dat het de zogenaamde herdruk was van 1870.

„1849," herhaalde de professor, „ik zie het aan het kroontje. Kijk!..." Hij lag nu bijna met zijn neus op de zegel.

„Is dat een zo bijzondere zegel?" vroeg meneer Stultens verbaasd.

De professor keek hem aan en knikte. „De gewone zegels van deze serie zijn honderdduizend Franse franken waard," zei hij. „Er bestaan nog maar heel weinig ongestempelde exemplaren. Maar deze postzegel is wel heel, héél bijzonder... Hij bestáát niet..."

Alle drie keken ze de professor een beetje onthutst aan. Geleerde mensen zeggen weleens meer ongewone dingen. Maar dit... nee, er was met de professor beslist iets niet in orde.

„Kopje thee, professor?" vroeg moeder, alsof ze hem daarmee wilde afleiden of kalmeren. De professor echter luisterde niet eens naar haar. Hij ging op de knieën voor de tafel liggen, haalde een vergrootglas uit de ene zak en een pincet uit de

andere, lichtte de postzegel voorzichtig op en begon hem te bestuderen. Daarbij mompelde hij onverstaanbare klanken. „Hetzelfde papier, dezelfde druk. . ." bromde hij. „Alles klopt. En tóch. . . hij bestáát niet."

„Maar u ziet hem daar toch voor u?" zei vader.

„Ja, dat is 't 'm nu juist. Hij bestaat wél, blijkbaar. Maar hij is onbekend. In geen enkele catalogus zult u hem vinden. Ik ken alle oude postzegels van Frankrijk uit mijn hoofd. Maar van deze zegel heb ik nooit gehoord en ik kan u verzekeren, dat geen enkele postzegelverzamelaar ter wereld er ooit van gehoord heeft. We hebben dus waarschijnlijk te doen met een bijzondere serie, die nooit is uitgegeven, ofwel kort na de uitgifte is ingetrokken. Weet u, meneer Stultens, het is een schokkende ontdekking. Zelfs in de verzameling van het Engelse koningshuis — en dat is een complete verzameling — zult u deze zegel niet vinden."

Jan stond met grote ogen naar de postzegel te staren. Eerlijk gezegd had hij er nooit veel bijzonders in gezien. Hij had hem indertijd van Pierre Andrieu, een vriend uit Rijssel, toegestuurd gekregen.

Er viel een korte stilte. Toen zei de professor tegen Jan:

„Jongeman, ik zal je wat zeggen. De waarde van deze zegel is onschatbaar."

Moeder had nooit veel om postzegels gegeven, maar nu begon ze er toch ook belang in te stellen. Ze stond op en bleef een beetje wantrouwend naar het kleine stukje papier in het album staan kijken.

Opeens herinnerde Jan zich iets. Pierre Andrieu had hem indertijd in het kamp de postzegel beloofd. En hij had er toen bij verteld, dat hij er een heel vel van had.

„Ik heb hem van een jongen uit Rijssel gekregen," zei Jan, „en die had er nog een heleboel van."

„Wát zeg je?" De professor sprong op. Hij maakte zo'n wild gebaar, dat hij bijna de bril van zijn eigen neus sloeg.

„Ja, een heel vél," zei Jan. „Ik weet het zeker."

„Een vel," herhaalde de professor hoofdschuddend, „een vél. . . Hoe is het mogelijk! Van een postzegel, waar niemand het bestaan van kent. Is dat een ontdekking! Op postzegelgebied de grootste ontdekking van deze eeuw. . . weet je dát wel?"

Het begon Jan een beetje te duizelen en hij vroeg zich af of de professor niet overdreef.

„Waar woont die jongen?" riep professor Mulleman uit. „Waar wóónt hij?. . ."

„In Rijssel. . ."

„Rijssel. . . Rijssel. . . Maar dat is vlakbij. . . Een wipje met de auto. . ."

„Nou, een wipje. . . een wipje. . ." deed meneer Stultens aarzelend, maar de professor zei driftig: „Ja, een wipje! Waar is het adres? Het adres. . ." De professor werd verschrikkelijk opgewonden en zijn zenuwachtigheid sloeg op Jan over. „Zijn adres, ja. . ." peinsde Jan, bij wie alles begon te duizelen. „Rijssel, Duinkerkenstraat, geloof ik. . . Het nummer weet ik niet meer uit mijn hoofd."

„Duinkerkenstraat. Dat is genoeg. Zijn naam. . .?"

„Pierre Andrieu."

„Goed zo. Pierre Andrieu. Duinkerkenstraat," zei de professor. „Dan zullen we hem wel vinden." Hij had het adres al genoteerd en tikte met zijn pen tegen zijn spitse neus. „Jan, mag ik de postzegel meenemen? Eén dagje maar. Twee dagen? Ik wil ermee naar dokter Jacobs gaan. Hij is de grootste kenner in de stad. Misschien weet hij er meer van."

Heel voorzichtig werd de postzegel uit het album losgemaakt, in een doorschijnend zakje geschoven, waarna de professor hem in zijn portefeuille stak. „Jan," zei hij, „je hoort er spoedig meer van."

Jan kon die avond niet over de postzegel uitgepraat raken. Het was de grootste ontdekking van de eeuw, had de professor gezegd. Tenslotte zei vader ongeduldig: „Jan, houd nu eindelijk eens op over die postzegel. Je begint me te vervelen!"

Meteen ging de telefoon. De professor. Hij had een belangrijk bericht: „Dokter Jacobs zegt ook: een mysterie. Nooit van die zegel gehoord. Hij heeft het postzegelcentrum te Parijs opgebeld. En de landsdrukkerij ook. Weten ook van niets. Denken dat het een ingetrokken serie betreft, maar kunnen in de boeken niets erover vinden. Getuigen zijn er niet." Meneer Stultens vond heel de zaak nogal overdreven. Wat een drukte over een postzegeltje! Maar Jan luisterde in spanning. Opeens hoorde hij zijn vader zeggen: „Nee, dat kán niet. Jan moet naar school."

Vader richtte zich tot moeder. „De professor gaat morgen naar Rijssel in de auto, met dokter Jacobs. Er zou ook iemand uit Parijs komen. En nu wil hij dat Jan meegaat."

Moeder zette haar bril af en schudde beslist het hoofd. „Jan moet morgen naar school." In dergelijke dingen was moeder onverbiddelijk. Maar tenslotte moest ze toch toegeven. Want professor Mulleman belde de hoofdonderwijzer van Jans school op — ook een verwoed verzamelaar — en het kostte hem weinig moeite om voor Jan toestemming te krijgen. En nu, achteraf, vond moeder het ook wel leuk voor Jan, dat hij het reisje mocht meemaken. „Wees voorzichtig," waarschuwde zij. „Kijk goed uit! Zorg dat het portier van de auto goed gesloten is! En verdwaal niet! Altijd bij de heren blijven! En neem je regenjas mee! Het kon weleens gaan regenen!" Enzovoort! Jan zei niets: hij wist het wel, zo zijn moeders nu eenmaal.

Het werd een fijne tocht de volgende morgen. Meneer Jacobs reed en Jan mocht naast hem zitten. Professor Mulleman zat achter in de auto met een dun boekje op de knieën. Het mooie landschap, waar ze doorheen reden, scheen hem niet te kunnen schelen. Alleen vroeg hij zo nu en dan: „Waar zijn we?" en als de plaatsnaam genoemd was, dook hij weer met zijn neus in het boekje. Dokter Jacobs was veel gezelliger. Die wist alles van postzegels af en was een beetje opgewonden. Hij noemde het een groot avontuur. Morgen of overmorgen zou heel de postzegelwereld over de ontdekking

Het weer betrok en toen de beide auto's te Rijssel in de Duinkerkenstraat stopten, viel er een druilerige regen.

spreken. En aan de grens zou die meneer uit Parijs op hen wachten.

Aan de grens echter wachtte een onaangename verrassing. Daar wás de meneer uit Parijs. Hij heette meneer Parain en was de voorzitter van alle bonden op postzegelgebied in Frankrijk en over heel de wereld. Maar meneer Parain was niet alleen. Hij had nog een heel ernstige meneer bij zich, van de grote landsdrukkerij. En nóg een meneer: meneer Roland, inspecteur van de Parijse politie, iemand die speciaal belast was met het opsporen van vervalsingen. „Dit moet een vervalsing zijn. De politie dacht dat het een vervalsing was.'

„Ja maar. . ." stamelde Jân, die vuurrood was geworden, „dat kán niet. . ."

„We zullen zien, jongeman," zei de inspecteur, „we zullen zien. Maar we hebben alle reden te vermoeden dat iemand, die zo knap postzegels heeft nagemaakt, ook nog wel andere vervalsingen op zijn kerfstok heeft. Deze postzegel bestáát niet. Hij is nooit uitgegeven en nooit op de landsdrukkerijen gedrukt. Maar als namaak is het 't knapste stuk werk dat ik ooit onder mijn ogen heb gekregen."

En met dit oordeel was meneer Prioulet van de landsdrukkerij het volkomen eens.

Het weer betrok en toen de beide auto's te Rijssel in de Duinkerkenstraat stopten, viel er een druilerige regen. De stemming van Jan was net zo zwart als de lucht. Het was geen plezierritje meer, vond hij. Hij zag ertegenop zijn vriend Pierre onder ogen te komen. Het leek erop of hij hem had verraden. Links en rechts in de straat stonden kleine oude huisjes, die door de regen nog somberder schenen.

De inspecteur wees op de deur van een klein oud huis, dat al in tamelijk vervallen toestand verkeerde. Ergens binnen in het huis stond iets te gonzen. Voor het raam lagen enkele drukwerkjes.

De inspecteur keek de heren Parain en Prioulet veelbetekenend aan. „We hebben geloof ik een goede vangst gedaan." Tegelijk trok hij aan de bel. Een kleine vrouw met grijs haar deed open. Ze had grote blauwe ogen, die verbaasd naar het gezelschap keken.

„Is meneer Andrieu thuis?" vroeg de inspecteur.

„Ja," zei de vrouw, „mijn man is in de drukkerij. Willen de heren hem spreken?"

„We mogen zeker wel eventjes binnenkomen?" vroeg de inspecteur op een toon die nogal uitdagend klonk

„Natuurlijk," zei de vrouw en ging opzij.

Het gezelschap drong het kleine voorkamertje binnen. Ze konden er nauwelijks allemaal een plaatsje vinden. „Ik zal mijn man roepen," zei de vrouw.

Er gingen ongeveer vijf minuten voorbij, waarin de heren elkaar zwijgend zaten aan te kijken. Het brommen van de machine in de drukkerij hield op, even later kwam er een lange man binnen.

„En, heren, waarmee kan ik u van dienst zijn?"

Meneer Prioulet had de postzegel nog eens goed bekeken en voor zich op tafel gelegd. De inspecteur deed het woord. „Kent u deze postzegel?"

De ogen van meneer Andrieu puilden uit hun kassen. „Hoe komt u dááraan?" vroeg hij nauwelijks hoorbaar.

„Ik vraag alleen of u deze zegel kent."

„Ja, natuurlijk," zei meneer Andrieu.

„Hoezo: natuurlijk?"

„Ik heb hem zelf gemaakt. Ongeveer twaalf jaar geleden. Maar ik begrijp niet. . ."

De inspecteur was verrast. Het kwam niet vaak voor dat een vervalser zo spoedig bekende. „Ik begrijp dat u óns niet begrijpt," zei hij, „maar u zult zeker wél begrijpen, dat we graag eens in uw bedrijfje willen rondneuzen. We zijn namelijk van de politie."

„Politie. . . ? Rondneuzen. . . ? Natuurlijk. . .!" Meneer Andrieu scheen verbijsterd. „Maar u hoeft niet rond te neuzen. Ik heb nog een heel vel van die postzegels."

„Mogen we dat vel even zien?"

Meneer Andrieu wilde de kamer verlaten om het vel te halen, maar de inspecteur zei: „U vindt het zeker wel goed, als ik even met u meeloop? U bent ons met uw bekentenis al zo goed tegemoet gekomen, dat we het jammer zouden vinden als u de gelegenheid zou gebruiken om te vluchten."

Het scheen nu pas tot meneer Andrieu door te dringen dat hij van misdrijf verdacht werd.

„Ik heb het vel altijd in een map bewaard," vertelde hij, toen hij met de inspecteur weer was teruggekeerd. „Ik had er nooit meer naar omgekeken en wist niet, dat er een postzegel was afgescheurd. Hoe kómt u er eigenlijk aan?"

De inspecteur keek naar Jan. „Deze jongen is een vriend van uw zoon. Uw zoon heeft hem de zegel voor zijn verzameling toegezonden."

„Die aap!" barstte meneer Andrieu uit. „Hij heeft mij niets gevraagd. Hij had met zijn handen uit mijn schrijftafel moeten blijven!. . ."

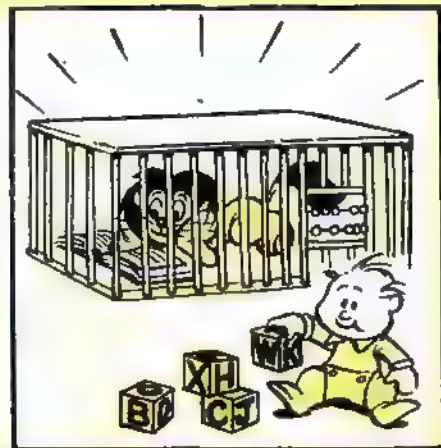
„Maar," hernam de inspecteur, „het is een knappe vervalsing. Zéér knap. Nietwaar, meneer Prioulet? U, als directeur van de landsdrukkerij, hebt er verstand van."

LEO LEEP

„Politie . . .? Rondneuzen . . .? Natuurlijk . . .!"

„Inderdaad," zei meneer Prioulet, „de knapste die ik ooit onder ogen heb gehad."

„Juist," merkte de inspecteur op. „En u begrijpt, meneer Andrieu, dat we graag zouden willen weten of u nog meer van die knappe vervalsingen op uw geweten hebt. Zeker, het is een postzegel die niet bestaat; het is een fantasiestukje, zouden we kunnen zeggen, maar u maakt mij niet wijs, dat u dergelijke werkjes voor niets gedaan hebt. Bekent u nu alles maar; dat zal u aanzienlijk in de straf schelen."

Nu werd meneer Andrieu woest. „Straf? U bent gek, meneer! Ik heb deze postzegel toentertijd eens gemaakt omdat. . . omdat. . ."

„Ja, zegt u het maar gerust."

„Ik heb deze zegel gemaakt, omdat ik bij de landsdrukkerij wilde komen. Niemand kende mij. Ik moest bewijzen wat ik kón. En toen dacht ik: Als ik nu een heel vel maak van een postzegel, die eigenlijk niet bestaat. . . Daar zullen ze van opkijken! Ze zullen zien wat ik kan. . . Maar toen ik ermee te Parijs kwam, was de betrekking al aan iemand anders gegeven. Toen ben ik maar teruggegaan. Ik heb het vel in een map gestoken en er nooit meer naar omgekeken."

De inspecteur had aandachtig geluisterd. Hij had mensenkennis genoeg om aan de toon, waarop de drukker sprak, te horen, dat het allemaal waar was. Maar hij wilde zekerheid. „Tja," zei hij, „een fantasiepostzegel op zichzelf kunnen we niet als een vervalsing beschouwen. Maar u begrijpt. . . ik wil wel wat meer zekerheid hebben. U hebt indertijd geschreven over die betrekking?'

„Jawel. . ."

„Mooi. Hebt u telefoon?"

„Achter in de drukkerij."

„Goed. Dan kan meneer Prioulet ons misschien helpen. Meneer Prioulet, het zal wel gebruikelijk zijn, dat alle correspondentie bewaard wordt?"

Meneer Prioulet knikte. „Juist. Ik heb hetzelfde gedacht; ik zal vragen of ze in het archief een brief van meneer Andrieu uit Rijssel kunnen vinden. Meneer Andrieu, kunt u nog nagaan op welke datum?"

„De datum. . . de datum. . ." Meneer Andrieu stond te piekeren. Opeens riep hij uit: „Ja, ik wéét het. . . In maart! Het eerste jaar na de oorlog! Ik kwam thuis uit dienst. Ik had toen geen werk. . ."

Meneer Prioulet ging met meneer Andrieu naar de drukkerij Ze bleven een heel poosje weg. Het bleek te Parijs niet gemakkelijk te zijn een zo oude brief in het archief op te sporen.

Jan herademde. De zaak scheen een gunstige wending te nemen. Nu ja, hij wist nu wel, dat die bijzondere postzegel hem niet in een klap rijk zou maken. Buiten klonken stemmen. Gelach en gejoel. Een troepje jongens, dat uit school kwam. De voordeur ging open. „Hallo, mama." Jan herkende de stem van Pierre. . . Zijn moeder wilde hem tegenhouden, maar Pierre had door de half openstaande deur Jan al herkend. „Wat moet dié hier?"

De moeder van Pierre zei niets; zij kón ook niets zeggen, want op dat ogenblik verschenen achter in de gang meneer Andrieu en meneer Prioulet, druk pratend. Er was niemand, die van Pierre enige notitie nam. Hij hoorde meneer Prioulet tegen de andere heren zeggen: „Inderdaad, meneer Andrieu heeft de waarheid gesproken. Hij heeft zelfs in zijn brief geschreven, dat hij in staat was bewijzen van zijn bekwaamheid te tonen. Bij ons echter heeft niemand er notitie van genomen. We mogen dus veilig aannemen, dat meneer Andrieu geen vervalser is en dat we hem ten onrechte verdacht hebben"

De inspecteur stond op. „Spijt me," zei hij laconiek. „Ik had mijn dag dus beter kunnen gebruiken." Klaarblijkelijk wilde hij meteen naar de auto teruggaan.

„Een ogenblikje," zei meneer Prioulet. „Mij dunkt, dat de zaak nog niet is afgehandeld. Ik heb daarstraks de opmerking gemaakt, dat het een bijzonder knap stukje werk was van meneer Andrieu. Knappe vaklieden zijn zeldzaam, vooral op ons terrein. En ik wil graag erkennen, dat het mij héél erg spijt, dat mij het werk van meneer Andrieu niet vroeger onder de ogen is gekomen. Meneer Andrieu, ik zou, als ik u was, uw bedrijfje maar binnen de kortst mogelijke tijd verkopen. Er wacht u een mooie positie op de landsdrukkerij. Tenzij u van gedachte veranderd bent. . ."

Meneer Andrieu was heel erg verbaasd. Hij stond daar met een paar zwarte handen vol drukinkt en keek naar zijn besmeurde overal. Hij kon zich niet voorstellen, dat het geluk plotseling gekomen was. . . Hij keek van de een naar de ander. Intussen wenkte Pierre zijn vriend Jan om te vragen, wat er nu eigenlijk aan de hand was. Samen gingen ze naar buiten, de straat op, in de motregen. Ze voelden de regen niet eens, terwijl Jan heel de wonderlijke geschiedenis van de niet bestaande postzegel vertelde.

Pierre zei: „Nou, als ik straks binnenkom zal ik wel wat te hóren krijgen dat ik indertijd die postzegel weggenomen heb. Maar enfin, nu alles zo gelopen is, heb ik het er graag voor over. We gaan dus te Parijs wonen. Fijn! Ook voor vader. Want we hadden het niet te breed hier, zie je. Moeder had veel zorgen. . . Maar nú. . .!" Opeens viel hij zichzelf in de rede. „En jij. . . je komt aanstaande vakantie natuurlijk bij ons te Parijs logeren? Reusachtig!"

Stemmengerucht deed hen opzien. Het gezelschap verliet het huisje van meneer Andrieu. Pierre en zijn vriend stonden handjes te schudden en gek te doen

„Je kómt, hoor!"

„Ja," zei Jan een beetje versuft. Er was zoveel gebeurd en het was allemaal zo vlug gegaan. Maar het was ook allemaal prachtig afgelopen! Door een kleine postzegel, die eigenlijk niet eens bestond, had meneer Andrieu een mooie betrekking gekregen en had hijzelf een heerlijke vakantie in Parijs in het vooruitzicht!

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

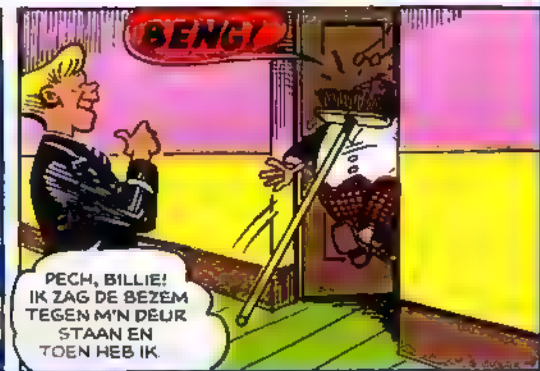

ONGENEESLIJK

De Italiaan Mario Giuseppe Vetulli, die leefde van 1818 tot 1894, was in de tweede helft van de vorige eeuw een beroemde komiek. Met zijn buitengewoon geestige grappen en zijn zotte kledij had hij jarenlang enorm succes. Hoewel hij een hele avond alleen voor zijn rekening nam, verveelden de schouwburgbezoekers zich geen ogenblik. En aan het eind van de voorstelling volgde altijd onbedaarlijk applaus.

In het jaar 1878 maakte Vetulli een reis door Frankrijk. De maanden januari en februari had hij voor Parijs gereserveerd. Iedere avond was het theater tot de nok gevuld, hetgeen trouwens ook elders meestal het geval was.

In de tijd dat Vetulli in de Franse hoofdstad triomfen vierde, kwam bij een zekere dokter Emile Blanchard een flink gebouwd man binnenstappen. Op het gezicht van de man kon men duidelijk zien dat hij erg droefgeestig en neerslachtig was.

Hij klaagde over een kwaal, die verschillende andere dokters tot nu toe vergeefs hadden bestreden.

De dokter vroeg vriendelijk wat hem mankeerde.

,,Ik ben erg droefgeestig en neerslachtig,'' vertelde de patiënt.

,,Dan,'' zei dokter Blanchard, ,,zal het voor u het beste zijn, dat u een hoeveelheid goede wijn koopt en daar iedere dag een glas van drinkt.''

,,Ik drink de beste wijnen van de wereld. Ze helpen niets.''

,,Ga dan reizen.''

,,Gedurende vele jaren reis ik al. Maar mijn ziekte verdwijnt niet.''

,,De oorzaak zit dieper dan ik dacht. Als u eens naar mooie muziek ging luisteren.''

,,Die hoor ik herhaaldelijk, want ik bezoek vaak concerten.''

,,Dan weet ik nog maar één middel,'' zei de dokter ten einde raad. ,,Gaat u vanavond eens naar het theater Pigalle, waar de beroemde komiek Vetulli optreedt.''

,,Helaas, dokter,'' zei de patiënt met een diepe zucht, ,,dat zal mij ook niet van mijn kwaal kunnen genezen. Ik ben namelijk Vetulli zelf.''

Waard om te weten

Een zonderlinge dokter

De Franse dokter Armand Gruby, die de vorige eeuw vijfenveertig jaar lang te Parijs zijn praktijk uitoefende, gaf de vreemdste recepten, die dikwijls toch zeer gunstig werkten.

Zijn grote gave was het vertrouwen, dat hij aan zijn patiënten wist in te boezemen, en zijn fantasie om hen de wonderlijkste kuren te laten ondergaan. Hij deed zeer geheimzinnig, reed in een rijtuig dat alleen door een raampje in het dak licht ontving en had als wachtkamer een kaal wit vertrek zonder gordijnen; de ramen waren met klimop begroeid, de muren behangen met kooien vol apen en vogels

Hij liet zijn zenuwpatiënten hele dagen besteden aan allerlei oefeningen, waarin zij op zijn woord vertrouwen hadden en waarmee hij uiteindelijk succes had.

Hij schreef hun bijvoorbeeld voor om 's avonds om elf uur, waar zij ook waren, naar huis te komen, een appel te eten en naar bed te gaan, 's morgens om vijf uur zich te laten wekken om een stuk koek van bepaalde grootte met witte kaas te beleggen en te verorberen en zevenentwintig stappen rechts en evenveel links te doen

Een patiënt, die aan een ingebeelde ziekte leed, hetgeen dokter Gruby al spoedig constateerde, werd scherp ondervraagd:

„Waar woont u?"

„Eerste verdieping."

„En welke windrichting?"

„Op het noorden."

„Welke kleur van behangsel heeft u?"

„Allerlei: rood, bruin, blauw."

„Juist, juist. . . monsieur, dat is geheel verkeerd. U moet een woning zoeken op de vijfde verdieping, gelegen op het zuidwesten, en alle kamers moet u laten behangen met groen, niets dan groen, maar iedere kamer in een andere tint."

De patiënt bracht drie maanden door met trappen klimmen, huizen kijken, behangsel uitzoeken en meubels kopen. Toen was hij beter. .

Een overspannen aristocratische dame kwam op een keer bij hem, moe van concerten, tentoonstellingen, schouwburg en japonnen passen. Het voorschrift luidde.

„U moet iedere middag te voet naar Ménilmontant gaan, naar het ziekenhuis Tenon. Daar vraagt u naar de verpleegster zuster Ardies. Zij zal u naar de tweede verdieping brengen, in een witte kamer. Daar zal zij op een stoel gaan zitten, u gaat ook zitten en blijft zonder spreken een uur lang tegenover haar zitten. Dan staat u op en gaat terug langs dezelfde weg en weer te voet."

Toen de dame zich twee maanden later gezond, gesterkt en gekalmeerd voelde, schreef zij dat niet toe aan het wandelen en de rust, maar aan de witte kamer en de verpleegster.

De eerste bus

Omnibussen verschenen voor het eerst op een huiverige morgen van maart 1662, toen een menigte Parijse nieuwsgierigen bij het Palais du Luxembourg was samengestroomd om de eerste omnibus ter wereld te zien vertrekken.

Parijs was in die tijd een smerige stad. De straten liepen van de trottoirs aan beide kanten naar het midden af in een modderige beek, die tegelijk dienst deed als riool. In hun rijtuigen hadden de rijke burgers en de edelen daar geen last van, maar anderen, die geen andere keus hadden dan te lopen, moesten bij het oversteken voorzichtig van de ene steen op de andere stappen.

In het brein van Pascal, de wijsgeer en geleerde wiskundige, was de gedachte opgekomen om voor iedereen wagens te laten rijden op vaste tijden, met vaste halten, over vaste wegen en tegen vaste prijzen. Pascal, verzwakt door koorts, gekweld door aanhoudende felle hoofdpijn ten gevolge van twee gezwellen, zoals later bleek, in zijn abnormaal grote hersenen, was daar mee op een prachtig idee gekomen.

Daar de geleerde zelf geen sou bezat nam hij een hertog en een markies in de arm, die bereid bleken hem hun kapitaal te lenen. Hun invloed bij de koning bezorgde hem de vergunning en weldra was hij in staat aan de met modder bespatte Parijzenaars bekend te maken, dat voortaan iedereen per rijtuig kon rijden voor de som van vijf stuivers. Heel Parijs maakte grapjes over de vijfstuiverkarossen, maar toen de eerste zeven rijtuigen, met paarden bespannen, over de stenen klepperden, zag het langs de straat zwart van nieuwsgierige mensen.

De koetsiers, op wier uniform het koninklijk wapen geborduurd was, openden de portieren en het publiek stapte in. Zelfs enkele vrouwen, berichten ooggetuigen, bevonden zich onder de reizigers. Langs de hele weg stond een wachtende, halsreikende menigte. Het leek een algemene vakantiedag; overal zag men glimlachende en opgetogen gezichten, ondanks het feit dat velen zes rijtuigen moesten afwachten — om het kwartier liepen ze — voordat zij konden meerijden

Een gepensioneerde Franse officier gaf de uitvinding van Pascal zijn moderne naam. Langs de route woonde namelijk een kruidenier, die Omnes heette. De officier had hem een reclamebiljet bezorgd, waarop stond: Omnes Omnibus, ofwel Omnes voor iedereen. Hij stelde aan Pascal voor zijn rijtuigen ook zo te dopen, maar wie denkt er op het ogenblik aan de naam van Pascal als hij in een autobus stapt, de moderne uitvoering van de omnibus?

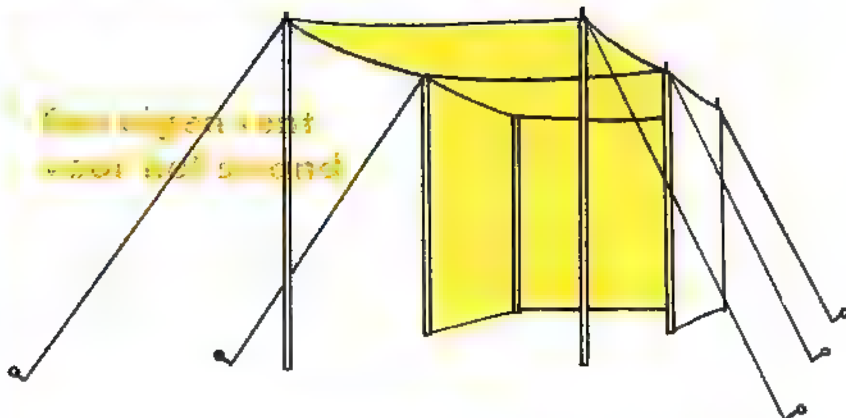
Zware boeken

China moet het eerste land geweest zijn, waar men papier gemaakt heeft. Maar ook daar is er een tijd geweest, dat men geen papier kende. Wanneer er toen — dat is enkele duizenden jaren geleden — iets geschreven moest worden, gebruikte men beenderen. De „bladzijden" werden met koord bij

elkaar gebonden. Een lang verhaal kon men toen niet maken, want op één botje kon niet veel geschreven worden, en wanneer tien of twaalf beenderen bij elkaar gebonden moesten worden, werd het al een zwaar „boek".

DOE HET ZELF

Het is langzamerhand weer zomer geworden. Zomer, dat is de tijd voor het strand, voor zwemmen, voor een dagje uit met een gezellige picknick. Het is dan altijd gemakkelijk om een eigen tentje mee te nemen; men kan er schaduw in vinden, wanneer de zon te fel wordt; men kan het op het strand gebruiken als kleedhokje. Zo'n tentje kunnen wij zelf wel maken, zoals hieronder wordt beschreven en getekend. Met z'n allen aan het werk, en het tentje komt nog gemakkelijk vóór de vakantie klaar!

Het doek

De afmeting van de tent is 180 bij 180 bij 180 cm. We nemen er licht markiesdoek voor. De standaard breedte van dit doek is 140 cm. We kopen 12 m en knippen er 9 m af. Uit het overblijvende stuk van 3 m knippen we 3 banen, elk van 40 cm breed en stikken deze aan de baan van 9 m lengte. We hebben nu dus een baan van 900 bij 180 cm. Hieruit knippen we twee banen, elk van 180 cm lang. Dat zijn de zijkanten van de tent. Het overblijvende stuk blijft één geheel; het vormt de voorkant, het dak en de achterkant van de tent. Nu stikken we de zijkanten aan de achterkant en aan het dak.

De voorkant van de tent, die tevens als luifel dienst doet, zomen we om, dat doen wij ook met de voorzijden van de zijkanten en met alle onderkanten. Op de vier hoeken bevestigen we aan de onderkant een bandje, waarmee we de tent aan de masten bevestigen. Ook aan de luifel komen enkele bandjes, zodat we hem als voordeur kunnen gebruiken en wij deze deur kunnen sluiten tijdens het kleden. Aan de bovenzijde moeten op de vier hoeken zeilogen gemaakt worden, waardoor de punten van de tentstokken komen (laat dit even bij een zeil- of zadelmaker doen).

Alle naden stikken we met een zogenaamde plasticnaad.

De stokken

Als tentstokken nemen we zes ronde stokken met een middellijn van 20 mm, elk 180 cm lang. In de bovenkanten, die we iets afronden, slaan we een draadnagel zonder kop. We kunnen de stokken in tweeën maken door ze bijvoorbeeld middendoor te zagen en om het uiteinde van het ene deel een koperen buisje, met een inwendige middellijn van 20 mm en een lengte van 15 cm, te bevestigen. Natuurlijk kunnen we ook stalen tentmasten nemen, maar deze zijn vrij duur.

De lijnen

We nemen zes lijnen, elk met een lengte van drie meter. Aan een der uiteinden van elke lijn maken we een lus, die om de punt van de tentstok komt. Het andere einde steken we door een van de gaatjes in de spanner, duwen het daarna door het andere gaatje, schuiven de spanner iets op en leggen aan het uiteinde van de lijn een stevige knoop. De tekening maakt het wel duidelijk. De aldus verkregen lus leggen we om de haring. Door de spanner op te schuiven kunnen wij de lijn spannen.

De afwerking

Van de overgebleven strook stof van 20 cm breed maken we een paar zakken, die we op de zijkanten van de tent stikken. Daar kunnen wij het een of ander in opbergen, wanneer we zwemmen of op het strand spelen. Ook hebben we veel gemak van een paar opvouwbare kleerhangers die we kunnen ophangen aan een schroefoog in de achterste tentstokken. In de metalen tentmasten zijn meestal groeven aangebracht, waarin bijpassende haken kunnen worden vastgezet. Een leuke vlag zal het geheel een nog fleuriger aanzien geven.

Let op

Zet steeds iets onder de tentstokken, bijvoorbeeld een bierviltje of een rubber dop; de stok mag niet in de grond zakken.

Gebruik op het strand altijd houten haringen. Pennen houden slecht in het zand. Zet de haringen zo ver mogelijk weg, altijd schuin in de grond en span de lijnen goed strak, zodat de tent niet plooit. Het stikwerk heeft dan minder te lijden. Als u een grondzeil gebruikt, neem dan een zeil op rubber- of plasticbasis. Zet het met pennen vast, zodat het goed strak ligt. Dat voorkomt scheuren.

Materiaal strandtent en begroting

12 m licht markiesdoek van 1.40 m breed van f. 2.50 p. m.	f. 30
6 tentstokken van 1.80 m lang met een doorsnede van 20 mm van f. 0.44 p. m.	f. 4.75
6 lijnen van 3 m lang van 0.06 p. m.	f. 1.08
6 houten of metalen spanners van f. 0.04 p. s.	f. 0.24
6 houten haringen van f. 0.25 p. s.	f. 1.50
6 zeilogen van f. 0.10 p. s.	f. 0.60
Totaal	f. 38.17

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZELS UIT ONS VORIG NUMMER

Kruiswoordpuzzel

	V	R	E	K		E	R	W	T	
V	E	E		O	O	G		E	E	D
A	L	I	E		S		N	E	R	O
A		N	E	K		Z	U	S		O
N	U		N	A	G	E	L		S	I
	U	I		P	I	L		E	L	
A	R		H	E	L	F	T		A	L
D		D	O	L		S	O	M		A
E	Z	E	L		D		P	A	L	M
M	E	E		M	E	I		R	A	P
	S	N	E	E		N	E	S	T	

Voorzetraadsel

S IJS
P OP
A AL
N AR
J AS
E IK

De eerste letters vormen het woord SPANJE

Visitekaartje

STOFFEERDER

De Bandieten van Sicilië

SLOT

DOOR MARY FITT

Op hetzelfde moment klonken beneden kreten. De kinderen verstijfden van schrik, want ze hoorden duidelijk roepen. „Daar is hij! Kom mee, hoe komen we zo vlug mogelijk boven? Anders gaat ie er vandoor!"

„Er is een stenen trap, de trap van de bedienden," schreeuwde Guido. „Daarlangs moeten ze zelf ook boven gekomen zijn. Vlug, laten we gaan."

Sebastiano, die onmiddellijk de kamer ingedoken was, zag nu werkelijk wit. „Ze zijn met tien man," zei hij. „Het enige dat we kunnen doen is vechten. Vechten voor ons leven... O, had ik nu Carlo maar bij me..."

„Kunnen we niet van het balkon afspringen?" vroeg Anne zenuwachtig.

„Dat is te hoog!" riep Peter. „Alleen in de uiterste noodzaak moeten we dat doen."

„Nee, laten we nú springen," drong Anne aan. „Alles is beter dan hier blijven. Kom nu, we verliezen veel te veel tijd."

„Vooruit dan maar," zei Sebastiano, die ook wel inzag dat ze het tegen tien man nooit konden winnen.

Ze gingen allemaal het balkon op. Peter zou het eerst springen, daarna Sebastiano, dan Leopoldo en tenslotte de meisjes. Het was wel een wanhoopsdaad, dat zagen ze allemaal in. Hoe kon dat ooit goed aflopen? Het balkon was eigenlijk veel te hoog...

Peter klom op de stenen muur en wilde net de griezelige sprong wagen, toen hij beneden een geluid hoorde. Nee... het was niet te geloven... daar kwam een politieauto aanrijden!

Als een gek begon Peter met zijn armen te zwaaien en te schreeuwen en toen gebeurde er van alles tegelijk. De eerste bandiet stormde het balkon op en greep Anne bij de arm. Peter sprong weer op het balkon en nog geen tiende seconde later vochten ze als leeuwen tegen de bandieten. Anne zag kans zich los te rukken en vloog weer het balkon op. Daar beneden stapten inspecteur Zoppi en vier politiemannen uit een auto!

„Vlug, vlug!" schreeuwde Anne. „Guido en zijn bende! Neem de stenen trap achter in het huis. Vlug!"

Inspecteur Zoppi schreeuwde bevelen terwijl hij met zijn mannen om het huis heen rende. Ze hadden revolvers in hun handen.

De man die het eerst de kamer was binnengestormd en nu op de grond rolde, wist niet wat er gebeurde. De andere bandieten hadden namelijk de vlucht genomen, maar hij vocht door, onwetend van alles.

Peter en Sebastiano hielden hem samen in bedwang. Even later kwam inspecteur Zoppi al binnen. „Sta op," beval hij.

De man gehoorzaamde. „Steek je handen omhoog," beval de inspecteur en onder geleide van een gewapende politieman liep de bandiet de kamer uit. Beneden stonden de andere bandieten op een rij, met geboeide handen.

Na de eerste grote opwinding bleek het vervoersprobleem de grote moeilijkheid te zijn. Er was maar één auto, en er waren elf bandieten, vier politiemannen, inspecteur Zoppi, de chauffeur en de vijf kinderen.

Maar na even nadenken gaf de inspecteur zijn bevelen.

Hij wendde zich tot de vier politiemannen en zei: „Jullie blijven hier en bewaken de gevangenen. Ik zal zo vlug mogelijk een paar auto's hierheen sturen. Guido gaat echter met ons mee. Vooruit!" Hij duwde Guido naast de chauffeur en achter in de auto plaatste hij twee kleine stoeltjes. „Hier kunnen jullie zitten, jongens," wees hij naar Peter en Leopoldo. „En de meisjes en jij" — hij wees op Sebastiano — „kunnen op de achterbank zitten. De bank is wel zó breed, dat ik er ook nog bij kan."

Toen ze allemaal zaten zei hij tegen Guido: „Houd je handen maar boven je hoofd en onthoud dat dat koude staal in je nek de loop van mijn revolver is. Dan zul je wel geen grapjes uit durven te halen."

Het was erg moeilijk om zich te bewegen toen ze daar zo dicht op elkaar in de auto zaten, maar Anne zag toch nog kans iets van het oude huis te zien toen ze wegreden. Ze zag, hoe de bandieten allemaal keurig op een rijtje stonden met opgestoken handen, onder bewaking van de vier politiemannen.

„Waar is oom Paul eigenlijk?" vroeg ze aan Zoppi.

„In Catania. Hij zou naar de winkel van Colombo gaan, weet je wel?"

„O ja, maar waarom bent u al zo gauw teruggekomen naar Castelforte?"

„Tja," antwoordde de inspecteur, „Ik had toch geen rust over jullie, vooral omdat Guido weer ontsnapt was. Jullie oom Paul was ook ongerust en daarom ben ik zo gauw mogelijk hier naar toe gekomen. Oom Paul is met een politieagent eerst naar de winkel gegaan, waar hij die muziekdoos kon kopen met dat liedje. Daarna zou hij alleen verder gaan, want als ze hem met een agent zien, valt dat te veel op. Misschien gaat hij vanavond dus nog wel op de handschoenenjacht. De winkel is in ieder geval open en voor zover ik jullie oom Paul ken, zal hij het zaakje wel zo vlug mogelijk willen opknappen. Hij is een zeer verstandig man."

„Ja, dat is hij," zeiden Anne en Peter tegelijk en Anne vervolgde: „We vonden het vreselijk naar, dat hij zo over ons in ongerustheid moest zitten, maar door alle opwinding en al die vreemde avonturen konden wij hem ook geen boodschap sturen. Nu hij weet, dat u voor ons zorgt, zal hij wel niet bang meer zijn, denk ik."

De inspecteur boog heel hoffelijk voor Anne. „Dank je wel voor het compliment, maar ik ben blij dat ik net op tijd kwam om jullie te helpen. Ik hoop dat jullie het me nu ook vergeven hebben dat ik jullie in het begin nogal onaardig en hard behandeld heb."

„Natuurlijk," antwoordde Anne, „ik vind dat u alles fantastisch gedaan hebt."

Een paar dagen later was er een klein gezelschap in het Palazzo de Caro. De oude gravin liet thee en gebak binnenbrengen door een nieuwe butler. Eduardo Rossi zat natuurlijk nog in de gevangenis en Guido Rossi ook. Ze werden nu dag en nacht bewaakt, zodat ontsnappen niet mogelijk was. En Maria, de vrouw van Guido, mocht haar man niet bezoeken. Elk contact werd dus vermeden met de buitenwereld.

Maria dreef nu het winkeltje, want haar moeder, signora Colombo, was ook gevangengenomen wegens het in ontvangst nemen van gestolen goederen en het verkopen daarvan. Ze zat in Messina in de gevangenis. Maria huilde de hele dag en ze vertelde aan iedereen die het maar horen wilde hoe ongelukkig ze wel was. Toch was ze veel gelukkiger dan ze ooit in de grot geweest was en dat kwam vooral, omdat ze haar kleine zoon Luigi weer bij zich had. Hij was zo knap, hij kon al helpen in de winkel en wist overal precies de prijs van, zo vertelde Maria trots. Als ze Luigi maar bij zich had, was alles goed.

In het Palazzo de Caro zat de gravin op de sofa. Rechts van haar zat Sebastiano en Angela en Leopoldo zaten links van haar. Het was bijna niet te geloven dat dit dezelfde kinderen waren, die er een paar dagen geleden nog zó verwilderd en haveloos bij liepen. Ze droegen nu alle drie keurige, nieuwe kleding en hun haren waren geknipt. Sebastiano vooral zag er erg knap uit en Angela was een plaatje.

Verder waren in de kamer: Peter en Anne, oom Paul en inspecteur Zoppi. Ze hadden allemaal de kostbare schatten van de gravin mogen bekijken en lange tijd hadden ze voor de glazen cassette gestaan, waarin nu weer de gestolen handschoenen lagen. Wat hadden ze elkaar veel te vertellen!

„En wat ga jij nu doen, Sebastiano?" vroeg oom Paul.

„Ik ga heel goed voor mijn tante Emilia zorgen," zei hij, terwijl hij zijn hand op de arm van de gravin legde.

„Ja," knikte de gravin, „dat is heerlijk voor me. En het is nóg fijner dat Sebastiano alles van de landbouw af weet. Hij kan nu al mijn landerijen goed beheren. Castelforte en alles wat daarbij hoort, is van hem, maar ik heb zelf grote wijngaarden en sinaasappeltuinen op Sicilië en op het vasteland. Hij wordt dus mijn zaakwaarnemer en zijn broer en zus zullen hem daarbij helpen. Is dat niet te mooi om waar te zijn?" De gravin zuchtte eens diep en een traan rolde over haar wang.

„Maar wat gebeurt er met de petroleum?" vroeg Peter.

„Ik zal contact opnemen met mijn vrienden," zei de gravin. „Die willen ons zeker helpen en ik ben van plan geld in deze onderneming te steken. Ik geloof erin, want er wordt heel veel petroleum gevonden in Italië en op Sicilië. Er worden fortuinen mee verdiend en als er werkelijk petroleum in de grond zit bij Castelforte, betekent dat, dat we heel rijk zullen worden. Sebastiano heeft al reuzeplannen om zijn bezitting Castelforte op te knappen."

„Ik ben van plan om het oude huis af te breken," zei Sebastiano. „En dan zullen we huizen voor de arbeiders moeten bouwen. Dat zal noodzakelijk zijn."

„Maar je laat het Cupidobeeld toch wel staan, hè?" vroeg Anne.

„Natuurlijk," antwoordde Sebastiano, „dat zal er altijd blijven als een aandenken aan mijn grootvader, die de grond ontdekte, waar de petroleum uitgehaald zal worden. Ik hoop, dat ik de vijver weer kan vullen met water, zodat ik die hele hoek van het landgoed als een soort herinnering aan vroeger tijden kan behouden."

„Dan laat je de kleine tempel toch ook staan?" vroeg Anne nieuwsgierig.

„Ja, hoor," zei Sebastiano. „Ik zal de tempel ook laten staan als een herinnering aan mijn Engelse vrienden."

„Maar jullie komen toch weleens bij ons logeren?" vroeg Angela.

„Ja, dat doen ze vast en zeker, mét oom Paul," zei de oude gravin. „Die dappere oom Paul heeft toch maar weer de handschoenen van de koningin van Napels teruggevonden!

„Waar is Carlo?" vroeg Anne. „Ik hoop dat hij het net zo fijn heeft als wij."

„Carlo is al hier," zei Sebastiano. „Ik heb hem direct laten halen toen we eenmaal hier waren."

„Wat zullen die boer en zijn broer, voor wie jullie gewerkt hebben, verbaasd zijn geweest, toen ze hoorden wie jullie waren," zei Peter.

„Dat denk ik ook," zei Sebastiano, ‚maar in Castelforte lag Carlo altijd dicht bij ons. Hier krijgt ie zijn eigen hoekje, want ik ben veel te bang dat hij iets kostbaars zal breken met zijn grote staart of met zijn zware poten!"

Anne zag hem in gedachten al met zijn grote staart de kopjes van de tafel zwaaien!

„Maar we zullen hem betere manieren leren," zei Leopoldo. „Hij is al zover, dat hij niet direct begint te grommen als er gebeld wordt."

„En Sebastiano wil een geleidehond van hem maken," zei Angela, „Carlo is een erg pienter dier; hij kan tante Emilia nu al helemaal alleen naar de rozentuin brengen."

„Ja, Carlo is een reuzehond," zei de gravin. „Hij weet al precies waar hij stil moet staan, zodat ik de geur van mijn bloemen goed op kan snuiven. Wie had kunnen denken, dat ik op déze leeftijd na alle narigheid nog eens zó gelukkig zou worden!" zei ze zacht en alweer moest ze een traan van haar wang vegen.

Nadat ze nog een hele poos gezellig bij elkaar gezeten hadden, vond oom Paul het tijd om te vertrekken. „We gaan vanavond nog naar Taormina," zei hij.

De gravin ging staan. „Voordat je gaat, Anne," zei ze, „wil ik nog één gunst van je vragen, lieverd. Is dat goed?"

„Ik wil alles voor u doen," zei Anne spontaan en na die woorden legde de gravin haar hand op Sebastiano's arm, die haar zonder vragen naar de cassette leidde, waarin de handschoenen lagen. Ze gaf hem de sleutel ervan. Sebastiano opende de cassette en haalde er een snoer kleine parels uit, die hij aan de gravin gaf.

Ze had haar handschoenen uitgetrokken en ze gleed met haar vingers langs elk snoer van de zes rijen dikke parelketting. Dat deed ze zó voorzichtig dat iedereen de adem inhield.

„Hier, lieverd," zei ze en gaf het snoer aan Anne. „Ik zou graag willen dat je dit aan je moeder gaf."

„O! Maar, mevrouw, dat kan ik toch niet aannemen!" fluisterde Anne, die helemaal de kluts kwijt was.

„Ze zijn niet zo erg kostbaar," zei de gravin. „Het zijn kleine pareltjes. Maar in ieder geval zijn het echte parels en natuurlijk hebben ze veel meer waarde dan het snoer, dat jullie van die gemene vrouw kochten. Toe, Anne, neem het mee. Je hebt me net beloofd dat je alles voor me wilde doen."

Nóg aarzelde Anne.

„Toe, vooruit, neem ze nu toch aan," drong Sebastiano aan, „mijn tante wil het zo dolgraag."

„Goed dan," zei Anne en met een diepe zucht nam ze het snoer in haar handen...

Dat was het slot van hun bezoek. Na elkander wel honderd keer goedendag gewenst te hebben verlieten Anne, Peter, oom Paul en inspecteur Zoppi het Palazzo de Caro.

Anne keek nog eens om.

„Wat heerlijk dat alles zó goed in orde gekomen is," zei ze tegen Peter.

„Ik hoop, dat ze die petroleum echt vinden," dacht Peter hardop.

„Dat zou wel heerlijk zijn," vond Anne. „Maar is het al niet verrukkelijk dat ze nu allemaal gelukkig zijn, óók de oude gravin? En Sebastiano zal het druk genoeg krijgen met het beheren van alle bezittingen. Hij zit al boordevol plannen. En weet je wat ik het fijnste vind? Dat hij dat onzinnige wraakplan uit zijn hoofd heeft gezet."

Het leek wel alsof Sebastiano die laatste woorden had gehoord. Hij stond boven op de stenen trap voor het Palazzo. Hij zette zijn handen voor zijn mond en riep: „Zeg, Peter en Anne, wég met vendetta, hoor!..."

De volgende week plaatsen wij het eerste verhaal van

RICKY'S REISAVONTUREN

Ricky is reisleidster op een autobus van Europatrip; zij trekt met vakantiereizigers door Europa en in alle landen beleeft zij de leukste en spannendste avonturen. Onze nieuwe serie verhalen begint met een opwindende belevenis in Venetië, waar een fotowedstrijd de meest onverwachte en plezierige gevolgen heeft.

LASSIE VAN DE BEUKENHOEVE

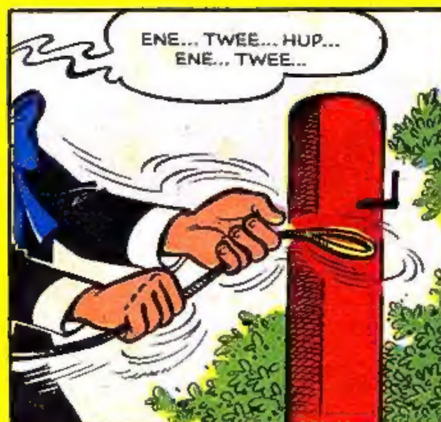

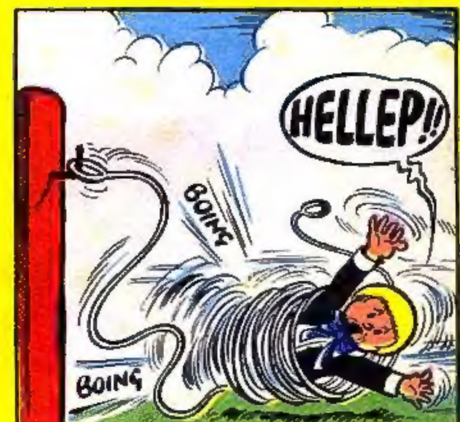

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.